

V ZENY NA INZERÁT

TOM ODPAD

Chladnokrevne

V
ZENY
NA INZERÁT
TOM ODPAD

Věnováno ženám, na inzerát.

www.trendtank.cz 2

Ty krabice mě zabijou

Za boha jsem nemohl tu prokletou věc dostat do krabice. Kterej idiot vymyslel tyhle kartóny! Představte si, jak se asi dá třicetikilový válec třičtvrtě metru v průměru narvat do krabice od bot a bude vám jasný, proč jsem nenáviděl svoji práci. Nad východem začínalo svítat a už to vypadalo, že se mi konečně podaří ten obludnej předmět strčit dovnitř. Jenže těžko věřit romantickéjm kecům. Vyjel mi na jedné straně z ruky a jak padal tak mi ji stihl ještě pořádně odřít.

„Do prdele!!“

Krev začala pomalu prýštit.

„Zkurvená práce, já se na to vyseru!“

Prokletý zaměstnání a prokletý krabice. Moje mysl je jedna krabice, která se má strčit do jiné krabice a přelepit páskou. Asi se do jedné krabice zabalím a pak ještě do jedné a ještě do jedné a pak počkám až mě uloží do skladu a budu sedět v krabici a zbaven krabic.

Navždy. Jistě jsou i jednodušší způsoby jak přežít – třeba vyměnit zaměstnání že?

Vztekle jsem odešel na záchod, musel jsem něco udělat s tou rukou. Pořádně jsem vymyl ránu. Sice to přestávalo krváčet, ale pekelně to pálilo. Nechal jsem na ránu týct studenou vodu. Pomalu to ustupovalo. Vážně už brzy pošlu všechny krabice ať se jdou napast a já hrdě odkráčím ven z bran pekelných. Nestojí to za to. Zasraný krabice. Odešel jsem do kabinky a zamкнуl za sebou. Rozepnul jsem kalhoty a vytáhnul ptáka ven. Potěžkal jsem ho v dlani a pustil se do toho. Zavřel jsem oči a představoval si prsatou blondýnu. Za tři minuty bylo hotovo. Utřel jsem se srdíčkováným toaletním papírem a spláchnul miliony potenciálních životů do odpadu. (Sakra kdo kupuje do skladu srdíčkovanej hajzlpapír? – že by nějaký výprodej?)

Když jsem došel zpátky čekalo tam na mně ještě asi dvacet odpornejch krabic. Co se dá dělat. Naštěstí mě vysvobodil oběd. Klidná chvilka, kdy můžu nechat plavat všechny krabice a jiné. Zatímco jsem do sebe soukal brambory, nabýval jsem přesvědčení, že než aby mě to dennodenně takhle připravovalo o nervy, tak to nemá cenu.

Po obědě jsem dorazil zpět ke krabicím. Přece jenom tato práce není až tak jednotvárná, teď šlo o to je zalepit. Páskou. Docela jednoduchý. Jenže ta páska se pořád trhala a muchlala do sebe. Za deset minut jsem měl přilepený na kalhotách dva kousky, na ruce docela zajímavou muchláž zvicí dospělého králíka a přilepených asi dvacet centimetrů spoje. A na koncích se to stejně odchlipovalo. Pomalu jsem začínal ztrácet nervy. Přilepil jsem jeden konec na krabici a pořádně uhladil. Pak jsem odmotal dostatek pásky na celou šířku krabice a napnul. V tu ránu to povolilo. Omotalo se mi to kolem ruky a bezpečně přilnulo.

„Kurva.“ Strhl jsem to z rukávu a mrštil s tou věcí na zem. Odešel jsem na záchod.

Tentokrát to byla blondýna s brunetou, parádně se vzájemně roz dováděly a samozřejmě byly pořádně nažhavený na mého Onoho. Ten se mi zaškubal v dlani a poslal svou dávku na vzdálenější stranu mísy, ale první cákanec skončil na prkýnku. Utrhl jsem toaleták (srdíčkovanej – to fakt není možný!) oťřel si žalud, pak prkýnko a spláchnul.

Když jsem došel zpátky ke krabicím, stál tam Karel.

„Nazdar Tome.“

„Nazdar Karle.“ Karel nebyl kamarád, dokonce ani známej. Byl to nějakej člověk z práce.

Chodil za mnou a vždycky mi něco vyprávěl. O rodině, o zahrádce, o životě a o problémech, o mšicích a o práci a tak vůbec. Mě to celkem nezajímalo. A ho nezajímalo, že to nezajímá mě. Jedna jedna.

„Nemáš cigáro?“

Vytáhnul jsem krabičku, a podal mu ji. Vzal jsem si taky a zapálil si. Třásl se mu prsty. Asi to bude na dlouho. Ten mi tu chyběl!

„Ten hajzl Karásek!“ vyletělo z něho když srovnal dech.

„Kdo je hajzl Karásek?“

„Pěcknej Hajzl.“

„Tím se ovšem všechno vysvětluje.“

Prudce potahoval z cigarety.

„Před třema měsíci si tu koupil mísu. Pak si to doma nainstaloval a pak přišel na to, že když spláchne tak se tam udělá takovej vír a hovno se motá nahoře na tom víru, voda oteče a hovno tam zůstane. Tři měsíce to používal a myslel si, že se to nějak spraví ale ono se to nějak nespravilo! Ono je to pořád stejný! Tak to zase odmontoval a tu mísu donesl, že to chce vyměnit, hajzl jeden.“

„A nemá třeba nějaký lehký hovna, že mu nejdou ke dnu? Nedrží nějakou dietu nebo něco.“

„Je to pěcknej hajzl!“

„Karásek nebo ta mísa?“

„Hajzl je to - ti povídám. Já mu říkám, že tuhle mísu si před ním koupilo tisíce lidí a nikdo si nestěžoval. A on, že chce jinou, že tahle je blbě navržená když v ní ta voda ty hovna nadnáší místo aby je zatlačila dolů a že to chce zadarmo vyměnit za jiný typ.“

„No jo, ale k čemu by mu byla mísa v které mu plavou čtrnáct dní hovna po hladině?“

„Hele ještě ty mě ser! To lehký hovno se za dvanáct hodin nacucá vodou a pak jde spláchnout stejně jako těžký hovno. A hlavně, tak do té mísy neměl tři měsíce srát když jí chtěl vyměnit.“

„Jasně je to hajzl...“

„Ten hajzl Karásek! Dvě hodiny jsem se s ním dohadoval. Pak přišel šéf a ještě mě sjel, že nevycházím vstříc zákazníkům a takový ty kecý. To jsem zvědavej co bude s tou posranou mísou dělat!“

„Já vím co. Pověří tebe, abys vyjednal s výrobcem, že mají k ničemu mísy, když v nich plavou hovna.“

„Karásek, ten hajzl!“

Ještě asi půlhodinu jsem musel poslouchat o hajzlu Karáskovi, plovoucích exkrementech a šéfovi co vůbec nic netuší o výrobě keramiky. Musel jsem se znovu pustit do práce s páskou, abych mu dal najevo, že by měl jít. Když konečně vypadnul, sednul jsem si na jednu krabici a zapálil si. Nemám na to náuru. Jdu odsud. Nikdo nikoho nemůže nutit lepit takovýhle krabice a ještě aby poslouchal o hajzlu Karáskovi. Jak jsem popotahoval kouř rostlo to ve mně. Pak jsem se zvednul a vyrazil za šéfem. Přišel jsem za Jarmilkou. To byla jeho sekretářka. Seděla za stolem a jak jsem stál nad ní, tak jí bylo pěkně vidět do výstřihu. Měla parádní prsa. Pak zvedla svůj pěcknej ksichtíček a podívala se na mě.

„Dobrý den pane Vít, co byste potřeboval?“

„Dobrý, musím mluvit se šéfem.“

„Teď to nejde má tam návštěvu ale za chvíli budou končit. Můžete si zatím sednout.“ Nemohl jsem vytáhnout pohled z výstřihu. Bylo to moc hezký. Musela to vědět - při

posledních slovech se zaklonila a dala si ruku na prsa.

„Dobrá, já si zatím odskočím.“

Dorazil jsem na záchod v druhém patře. Chodil jsem tam radši než do prvního, protože byl novější a vždycky to tam vonělo dezinfekcí. V prvním patře to bylo cítit dezinfekcí taky, ale i prdama a všeobecně zašlým záchodem. Rozepnul jsem kalhoty a pustil je až ke kolenům. Vysoukal jsem ho z trenek a pustil se do díla. Představoval jsem si Jarmilku jak klečí přede mnou a dělá mi to pusou. Pak jsem poslal spermie po proudu a napadlo mě, jestli ten hajzl Karásek nemá náhodou pravdu. Umyl jsem si ruce a vrátil k řediteli. Jarmilka zase seděla rozkošně s kozama nahnutýma nad stolem.

„Kdybyste věděla co jsem vám teď udělal.“

„Co proboha?“

„Ale nic to byl jenom takovej.... vtip.“

Zatvářila se na mě jako na debila.

„Můžete jít dovnitř.“

Zaklepal jsem a vešel. Seděl za stolem a hleděl do nějakých papírů.

„Dobry den.“

„Dobry den Tomáši. Sedněte si.“

Chvilí ještě odkládal nějaký papíry.

„Stejně jsem s vámi chtěl mluvit.“

„Ano?“

„Nějak se mi poslední dobou nezdáte. Ztrácíte vstřícnost, elán a tak nějak, jak to říct ... ztrácíte jiskru, rozumíte mi co myslím.... děje se něco? Máte nějaké problémy?“

„Jediný problém, co mám, je moje práce.“

„Jasně, vím, máte náročnou práci, ale musíte se umět odreagovat. Máte nějaký koníček?“

„Jaký koníček?“

„Já nevím, třeba rybaření, nebo modely, já třeba sbírám známky. Víte ono je to hrozně důležitý když potřebujete vypnout...“

„Známky mě připadnou jako pěkná kravina...“

„Ale na tom přece vůbec nezáleží. Podívejte se...“ Sáhnu do stolu a vytáhnul album.

Rozložil je přede mně a pomalu otáčel listy.

„Tyhle jsem koupil minulý týden. Speciální série k výročí světové výstavy v Paříži .. a tady ... vidíte, ta země existovala jenom třináct let .. není to nádhera! Víte jak to dokáže spravit náladu. Musíte se umět odreagovat, zabrnkat si na nějakou příjemnou strunu. Vy vážně nemáte nic takového?“

„No vlastně...možná“

„No a co to je?“

„Já onanuju.“

„Prosím?“

„Prostě když se potřebuju uklidnit, tak jdu a vyhoním si péro.“

„No vidíte... to taky není špatný způsob. Nezabere to moc času... je to bezpečné... A víte co, můžu vám to domluvit s Jarmilkou, ona se na to hrozně ráda dívá. Můžete to zkusit hned teď. Zavolám ji...“

„Krucinál, já přece nejsem nějaký ...!“

„Tak to nemyslím. Můžu vás tu nechat na chvilí o samotě, říkám ona to hrozně ráda pozoruje...“

„Pro Krista, to nemyslíte vážně! Já se vám můžu vybodnout na celou Jarmilku! A na ty

krabice taky! Jo a hajzla Karáska si taky strčte za klobouk! Já dávám výpověď!“
Rychle jsem se zvednul a vyrazil ven. Pak jsem se zarazil a ještě strčil hlavu mezi dveře.
„Okamžitou!“

Jarmilka na mě zamrkala, když jsem praštil dveřma. Zase jí bylo vidět hluboký korýtko mezi prsama.

„Nashledanou!“

Vyběhl jsem na chodbu a pak to vzal po schodech dolů. Záchody v prvním patře byly na svém místě. Chtěl jsem vrazit dovnitř, ale byl obsazeno. Zabušil jsem na dveře a zařval:

„Nacákej si to svý semeno třeba za krk úchyláku!“

Otočil jsem se a vypálil ven. Jak jsem tak šel do skladu, motalo se mi to v hlavě. Pak jsem se zastavil a pokusil přemýšlet. Ono by to s tou Jarmilkou možná nebylo tak zlý...

Nikdo nechce francouzské krávy

Seděl v kuchyni, dojídal párek a hleděl do novin. Zarachotily klíče a otevřely se dveře.

„Ahoj miláčku.“

„Ahoj.“

Zkopla boty v předsíni, pověsila tašku na věšák a vběhla do kuchyně. Dala mu pusku na tvář.

„Jak to šlo v práci?“

„Jo.“

Byla cítit potem.

„Musím se osprchovat, dneska nám na aerobiku dali pěkně do těla.“

Odešla do koupelny a za chvíli byla slyšet sprcha. Odsunul talíř a přitáhnul si blíž noviny. Když otáčel stránku, klaply dveře od koupelny. Pak ještě chvíli pobíhala po bytě, než si v županu vytáhla z ledničky jogurt a sedla si naproti .

„Nechceš jít dneska se mnou?“

„Kam?“

„Vždyť jsem ti to říkala. Na tu výstavu přece!“

„Nechce se mi.“

„Určitě bys tam potkal spoustu zajímavých lidí.“

„Toho se právě bojím.“

Měl ji rád, ale občas ho štvala tím, jak je pořád aktivní.

„Ty jsi tak negativní!“

„Ale nejsem.“

„A co budeš dneska dělat?“

„Nevím, podívám se na televizi, nebo půjdu na pár piv ke Křivákovi.“

„No jo, zase ten tvůj Křivák. Jak ti tohle může stačit?“

„Mě to stačí.“

„Takže ty se mnou nejdeš?“

„Víš, že takový akce nemám rád.“

„A co máš rád? Sedět s ožralcema u Křiváka?“

„Jo, třeba zrovna sedět u Křiváka s ožralcema.“

„Dobře, tvoje věc.“

Zvedla se a vyhodila kelímek do koše. Odešla do ložnice. On pokračoval s novinama. Trvalo jí to asi dvacet minut, pořád ještě studoval noviny.

„Je to dobrý?“

Zvednul oči a uviděl ji v pěkných šatech a namalovanou.

„Vypadáš skvěle.“

„Dík.“

Dokončila naplnění kabelky všemi těmi nutnými věcmi a přiběhla ho políbit.

„Měj se pěkně miláčku.“

„Ahoj.“ dala mu pusy a už se zavřely dveře.

Otočil stránku a zaujal ho titulek NIKDO NECHCE FRANCOUZSKÉ KRÁVY.

Přihřítla se domů, zrovna když po sobě umýval nádobí. Vyzula se v předsíni, políbila ho a položila tašku s nákupem na linku. Převlékla se do domácího a za chvilku už za jeho zády míchala kukuřičné lupínky s mlíkem. Ani se nemusel otáčet aby to věděl. Nejdřív to šustí a čím je tam víc mlíka tak to spíš čvachtá. Nesnášel kukuřičné lupínky s mlíkem.

„Jak ses měl včera u Křiváka?“

„Dobře.“

„Dobře, dobře to je jediný co od tebe uslyším?. Kdo tam byl?“

„Karel, Křivák, Ušoun...“

„Skvělá společnost. A co se dělo?“

„Co by se mělo dít? Pili jsme a bavili se o fotbale.“

„Vždyť tebe fotbal nezajímá.“

„Oni se bavili o fotbale.“

„A tys tam jenom tak seděl?“

Neodpověděl a uložil talíř. Ona ale nemlčela:

„Z tebe je takovej povaleč! Práce, televize, noviny a u Křiváka. Pořád dokola. Celej tvůj svět je práce a Křivák a noviny. Ale tys takovej nebyval, co se s tebou stalo? Neslyším od tebe nic jinýho než: dobře ... dobře.... no jo ... dobře. Co se to s tebou jenom stalo?“

Co se na to dá říct – pomyslel si.

„Kdybys měl aspoň nějakou ženskou, ale tebe zajímá jen Karel a Ušoun a noviny!“

„Tak tobě nakonec vadí, že nemám nějakou ženskou?“

„Ne, to ne. Ale ty přece vůbec nežiješ. Ty tady prostě pomalu čekáš až bude konec!“

Chvilí byla potichu. A pak:

„Všimnul sis vůbec někdy, jak vedeš svůj ŽIVOT? Přijdeš z práce, přečteš si ty podělaný noviny a přemýšlíš, jestli budeš čumět na televizi nebo půjdeš ke Křivákovi. Vždyť to je hrozný! Den co den! Pořád dokola. Celej rok, až je jaro nebo pátek. Pořád to samý. Já už to nevydržím!

Mě nevádí, že se mnou nikam nechodíš, ale ty nejdeš nikam ani beze mne. Jenom tady dřepíš a umíráš a já se na to už nechci dívat!“

„A máš nějakej skvělej nápad CO jako bych měl dělat?“

„To je proboha jedno! Běž do kina, na koncert, nebo za nějakou děvkou - jenom mě tady prosím tě neumírej!“

Seděl dál a mlčel.

„No tak se kruci seber a vypadni! Sbal se a zmiz mi z očí. Vyraž někam. Prosím tě

běž VEN. Můžeš jít kamkoli, je přece tolik úžasnejch věcí. Běž kamkoli jenom ne ke Křivákovi.“

Zvednul se a mlčky tam stál. O těch úžasnejch věcech až tak úplně přesvědčeney nebyl.

„Tak co je? Celý město na tebe čeká! Běž už. Zmiz mi z očí!“

Obul si boty, vzal bundu, a šel. Měl ji docela rád. Měl ji dokonce rád i když ho vytlačila ven z bytu a zabouchla za ním dveře.

Zmateně bloudil po ulici a přemýšlel nad tím co mu řekla. Pak to pustil z hlavy a zamířil ke Křivákovi.

Když se v noci vkrádal do ložnice, myslel si že už spí. Sednul si na kraj a stáhnul si košili.

„Tak co?“

„Co jako?“

„Cos dělal?“

„Celkem nic.“

„To je všechno co mi řekneš? Tak se mnou mluv proboha!“

„Byl jsem na diskotéce...“

„Ty?“

„A proč ne?“

„A co?“

„Co co?“

„Cos tam dělal.“

„Co bych já mohl dělat na diskotéce! Seděl jsem tam na baru a pil.“

„A to je všechno? To mi chceš říct že jsi celou dobu jenom seděl a pil? Sám?“

„Pak se tam na mě nalepila nějaká ženská...“

„A?“

„Říkala, že za prachy můžu jít k ní ... tak jsem šel.“

„Kecáš!“

Sundal si kalhoty a lehnul si vedle ní.

„Nekecám, taková blondýna s velkýma kozama, ne moc mladá, ale uměla to.“

„Jdi do prdele. To ti nevěřím.“

„Ale jo. Docela se snažila...“

„Fakt jo?“

„Hele, jsem utahanej a ráno jdu do práce, pojď spát, zítra ti to povím.“

„Dobře.“ zhasla lampičku a otočila se. Pak zvedla hlavu.

„Dělali jste to doufám s gumou?“

„Samozřejmě.“

Položila zpátky hlavu na polštář. Pak se zase zvedla.

„A kouřila dobře?“

„Jasně že jo.“

„A lízala ti koule?“

„Sakra už spi! Dobrou.“

„Dobrou.“

Posunula si polštář a zavřela oči. Za chvíli začal chrápat. Zamlaskala na něho.

Karma a život věčný

Vy jste pan Vít?“
„Jo, jdete na tu karmu? Pojdte dál.“
Pustil jsem ho do dveří a šel za ním. Zarazil se v kuchyni.
„Karma je v koupelně, tam“
„Moment pane.“ Položil si na stůl igelitku a vytáhnul mraženou kuřecí půlku. Asi to sebou nosil dlouho, bylo to docela rozměklý. Vzal nůž ze dřezu a rozpáral igelit.
„Máte někde prkýnko?“
„Prosím?“
„No prkýnko přece, musím to naporcovat.“
Vytáhnul jsem prkýnko a dal mu ho. Byl docela zručnej. Pár řezů a kuře bylo na kousky. Pak popošel k troubě. Otevřel ji a vytáhnul plech.
„To nemyslíte vážně!“ konečně mi to došlo.
„Co jako pane?“
„Snad si tady nechcete pít to kuře?“
„Já se musím nejdřív najíst. Hladovej nic neudělám.“
„Sakra, vy mě máte opravit karmu a ne si tady vařit.“
„Podívejte se, neměl jsem čas poobědvat a když mám prázdný břicho, tak nic neudělám.“
„Nemyslete si, že vám podepíšu nějaký hodiny za to, že mi tady sviníte kuchyň!“
„To je v pohodě, to je v ceně.“
Mezitím co jsme se dohadovali, rozložil kuře na plech, našel koření a zavřel to do trouby. Pak to pustil.
„Kurva to snad není možný! Vy mě máte spravit tu posranou karmu. No to jsem ještě neviděl!“
„Jen mě nechte, já to potom udělám.“
„Budu si na vás stěžovat.“
„Jasně. To je vaše právo.“
Už měl nasypnaný ve dřezu brambory a začal je škrábat.
„Kdybyste mě radši pomohl, bude to dřív hotový a budu se moct dát do práce.“
„No to je vrchol!“
Zuřivě jsem vyběhl do předsíně a dvakrát ji přerážoval tam a zpět. Pak jsem, já blbec! dorazil zpátky do kuchyně, vytáhnul jsem si nůž a pustil se s ním do brambor.
„Tohle děláte běžně?“
„Jasně, víte, já nemám čas se ani pořádně naobědvat a nerad bych si uhnal vředy. Vředy jsou svinstvo.“
„Ale nemyslete si, že vám zaplatím nějakou práci, když tady vaříte.“
„Už jsem vám říkal, je to v ceně.“
Doškrábali jsme brambory a dali je vařit. Pak povídá:
„Nemusíte se už se mnou zdržovat. Teď mě to pěkně vyjde.“
Umyl jsem si ruce a šel do obýváku. Pustil jsem si televizi a snažil se nemyslet na instalátéra co si vaří v mé kuchyni. Za chvíli vrazil hlavu do dveří.
„Pane Vít, kde máte struhadlo?“
„Na co struhadlo?“

„Na okurkový salát přece.“

„Je pod dřezem.“

Hrál se nějaký fotbal. Pokoušel jsem se to sledovat a přemýšlel jsem, jestli si i ti fotbalisti berou dovolenou, aby si k nim mohl někdo přijít uvařit. Časem to začalo z kuchyně vonět a opravář se znovu ozval.

„Nechcete si taky vzít?“

„Jděte do hajzlu s tím vaším kuřetem.“ Zabořil jsem se ještě víc do sedačky a vrátil se k fotbalu. Pak jsem slyšel jak pokládá talíř do dřezu a říká:

„Tak jdu na tu karmu.“

Ostentativně jsem mlčel. Potom už se ozývaly jenom zvuky klíčů a kladiva. Za čtvrt hodiny bylo hotovo.

„Pane Vít můžete si to jít zkontrolovat.“

Došel jsem do koupelny. Na stěně visela nová černá bedna a digitálně na mně mrkala. Moje stará karma smutně stála v rohu.

„Proboha co to je?“

„SX pětka.“

„Cože?“

„Nejnovější typ SX5, horká novinka, plně automatická – žádné ovladač. Čipové řízení detonace, rozbuška napojená na uzávěry krytu – naprosto nedobytná!“

„Jaká rozbuška, co to melete? Snad to není!“

„Bomba? Jistěže je to bomba.“

„Chlape vy jste blázen, já potřebuju opravit karmu a vy mě sem dáte bombu!“

Všiml jsem si, že čísla na displeji se odpočítávají.

„Pane Vít, já nejsem žádné blázen, podívejte se na instalační list. Tady je jasně napsáno: Vít Tomáš – objednávká instalace SX5 s demontáží stávající jednotky.“

„Tak to u vás máte pěkný bordel. Co já budu dělat s tímhle krámem v koupelně?“

„To je vaše věc. Já tady mám jasně napsáno SX5. To není moje chyba, já jenom dělám co mě řeknou z obchodního.“

„Kdo to tam má na starosti, já to tak nenechám.“ Ukázal mi dole na papíře jméno a telefon. Vzal jsem to do předsíně. Zvednul jsem sluchátko a vytočil číslo.

„Kudláčková, prosím.“

„Tady Tomáš Vít, dobrý den, já jsem si u vás objednal opravu karmy a vy mě sem pošlete nějakého magora!“

„Copak se stalo pane Víte?“

„Ten váš člověk přišel o půl hodiny později, než bylo domluveno a pak si tady uvařil oběd...“

„Víte to on dělá, hladovej nemůže pracovat.“

„Na oběd já kašlu milá paní, ale on mě do koupelny nainstaloval bombu.“

„Momentík...“ Chvilí jsem slyšel šustit papíry.

„Haló...?“

„Ano.“

„Tak pane Víte, v objednávkovém listě je SX5. Máte štěstí, to je nejnovější typ. Naprosto spolehlivá. Na bázi TNT, elektricky ovládané spuštění. Ta srovná všechno v okolí asi sedmdesáti metrů.“

„Vy jste se snad všichni zcvokli. Mě přece neohřívala karma v koupelně. Chtěl jsem jenom provést opravu a vy mi sem dáte bombu.“

„Takže pokud to dobře chápu, vy rozporujete vaši objednávku se skutečným stavem?“
„No jistě že rozporuju!“
„Tak to se prosím obraťte na reklamační oddělení. Klapka 515, paní Koudelková.“
„Pěkně děkuju.“ Praštil jsem sluchátkem a vytočil klapku 515.
„Reklamace, u telefonu Koudelková...“
„Tomáš Vít. Dobrý den.“
„Dobrý den, jak vám můžu pomoci?“
„Paní Koudelková, objednal jsem si u vás opravu karmy a na obchodním to asi zmastili a váš člověk mi v koupelně nainstaloval bombu.“
„Jaký typ prosím?“
„Říká, že je to SX5.“
„To máte obrovské štěstí. To je nejnovější typ, naprosto spolehlivá.“
„To už jsem slyšel a co se s tím dá dělat?“
„A už proběhla detonace?“
„Proboha ne!“
„Na kdy je nastaveno odpočítávání?“
„Moment,“ otočil jsem se na instalatéra: „Kdy to má bouchnout?“
„Za dva měsíce.“
„Za dva měsíce paní Koudelková.“
„Až za dva měsíce? Tak to vám bohužel nemůžeme pomoci. Záruka je šest měsíců, ale dokud neproběhne odpočítávání, nemůžeme vědět jestli je funkčnost v pořádku, čili zatím není důvod k reklamaci. Pokud skončí odpočítávání a nedojde k explozi, máte samozřejmě plné právo tento výrobek reklamovat, ale moc bych se divila. SX pětka je vrcholně spolehlivá.“
„Sakra, vy mě nerozumíte. Já tady tu bombu nechci. Zase si ji odmontujte a pěkně odvezte!“
„To už ale není v naší kompetenci. Pokud je spuštěno odpočítávání, nedá se to demontovat.“
„Do prdele s váma. A co s tím mám jako teď dělat?“
„Obraťte se na policejní pyrotechniky.“
„Kurva!“ praštil jsem s telefonem. Ten člověk stál za mnou.
„Pane Vít potřeboval bych podepsat předávací protokol...“
„To si děláte srandu!“
„Vy to nechcete podepsat? Nevadí, podepíšu to za vás.“ A udělal na papír neumělý podpis.
„Tady je kopie pro vás. Nashledanou!“
Proklouzl kolem mě a zavřel za sebou. Stál jsem tam s předávacím protokolem v ruce. Došel jsem do koupelny. Na stěně tam visela SX pětka a čísílka postupně ubývala. Vrátil jsem se k telefonu a vytočil policii.
„Prosil bych pyrotechniky.“
„Moment.“
Ozývala se nějaká děsná hudba, pak to klaplo.
„Kostroun.“
„Tomáš Vít, prosím vás mám problém s bombou.“
„Chcete ohlásit bombu? Tak proč říkáte své jméno pane?“
„Ne, jenom mi jedna překáží. Objednal jsem si opravu karmy a oni mi sem nainstalovali

bombu. A já to teď potřebuju oddělat.“

„Jaký je to typ pane?“

„SX5“

„Aha. Tak to je problém. Kdyby to byla SX čtyřka, tak by se to dalo odblokovat a zastavit odpočítávání, ale SX5 to je těžká novinka, naprosto spolehlivá, s tím nemůžeme nic dělat. A podepsal jste jim předávací protokol?“

„Ne. Ale ten pacholek si to podepsal sám.“

„Byl jste u toho?“

„Jasně, na vlastní oči jsem viděl jak falšuje můj podpis.“

„Tak to je jako byste to podepsal sám. Nedá se s tím nic dělat.“

„Tak přece mě ji tady nenecháte!“

„Podívejte se, máte jenom jednu možnost. Když si u nás podáte oficiální žádost, tak vám zajistíme potřebnou evakuaci, odpojení plynu a policejní asistenci u výbuchu. Ale celý to vyjde asi na sto patnáct tisíc, plus samozřejmě náhradu veškerých škod. Bydlíte v bytě? Jak je to velký dům?“

„Pět pater, dvacet bytů – myslím.“

„Tak pokud jde o SX pětku, musíte počítat s tím že to dolů půjde celý.“

„A to je jediný co pro mě můžete udělat?“

„Ano, ale nebojte se, podáte si žádost a o ostatní se už postaráme.“

„Tak díky, já se když tak ještě ozvu.“

„Není zač. Nashledanou.“

„Nashledanou.“

Položil jsem sluchátko. Došel jsem do kuchyně. Ve dřezu bylo nádobí a zbytky kuřete. Nakouknul jsem do koupelny. SX5 tiše předla a číslice pomalu ubývali. Otočil jsem kóhoutkem. Teplá netekla. Asi se budu muset naučit koupat ve studené.

Jedna o flaškách

Bylo další prokletý jaro a já byl zase úplně mimo. Asi je to ve vzduchu nebo v jídle, já fakt nevím. A tentokrát jsem cítil, že je to ještě horší než obvykle. Rozhodl jsem se s tím něco dělat. Nedočkal jsem pátku a v půli dne jsem si vzal dovolenou na zbytek týdne a zmizel z práce. Je to skvělejší pocit, být z toho najednou venku. Bylo poledne a já se motal kolem řeky. Hrabal jsem se v sobě a házel klacky do vody. A pak jsem to uviděl. Dole pod břehem, tam kde voda stála. Napůl ponořená se pohupovala flaška. Pěkná, skleněná, zašpuntovaná. Dneska jsou všude plastový. Už žádný sklo. Přesně tak jsem si představoval lahvou poštu. Slezl jsem až k vodě a vytáhnul ji. Sice jsem napoprvé málem sletěl do bahna, ale byla moje. Vytáhnul jsem korek a zatřepal. Do dlaně mi vypadl PAPÍR. Smotaný do ruličky a převázaný gumičkou. No to mě podrž – vzkaz v láhvi! Rozbalil jsem to:

Zachraň mě!

Je TO silnější než já.

Den ode dne mě TO zabíjí víc a víc.

Vím ty si myslíš že máš problém, ale já jsem ten co potřebuje pomoc!

Nevím jak dlouho TO vydržím. Je TO čím dál těžší.

Pomoz mi!

Jdi zpátky ke svým kořenům.

Budu čekat.

Ten kdo to psal musel být pěkně pošuk. Loudal jsem se dál a četl to pořád dokola.

Vůbec mě to nebylo jasný. A pak jsem si řekl, že po tom půjdu. Vím odkud ta řeka teče.

Z CH... Bydlel jsem tam jako kluk. Celý dětství, než jsem se v osmnácti odstěhoval.

Aha – jdi zpátky ke svým kořenům. Fajn. Dobře. Je čas na výlet!

CH... je asi to nejhnusnější místo na světě. Pět paneláků, čtyři domky u řeky, hospoda a elektrárna. Byla všude a všim. Celý městečko tam pracovalo a všechno v městečku bylo elektrárny. Ale jako děcko nad tím moc nepřemýšlím.

Vůbec nic se nezměnilo. Patnáct let je pryč a všechno je stejný. Zastavil jsem před hospodou. Kdysi jsem tady znal všechny – teď asi nikoho. Na takových místech se nikdo moc neohřeje.

Bylo odpoledne. Napadlo mě, že bych tam mohl strávit pár dní. Plavat ve vzpomínkách a trochu si vymýt mozek. Nad hospodou byla ubytovna. Úplně stejná jako ostatní paneláky. V lokálu jsem si vyzvednul klíče a odebral se do „svého“ umakartového pokoje.

Číselo to tam beznadějí, jako všechny tyhle ubytovny, jako tehdy náš byt. Dlouhých jedenáct let. Znal jsem celý okolí, všechny holky, všechny dědky, kteří tu zůstali jenom proto, že už neměli kam jít.

Nejvíce jsme bývali v tunelu. Byl tam podjezd vlečky. Pořád tam jezdili nekonečný vagóny uhlí. Znali jsme tam každém kámen, všechny skryše. Když jsem tam potom přišel, zjistil jsem, že se nic nezměnilo. Jenom křoví bylo trochu větší, most rezavější a já o patnáct let hloupější. Seděl jsem tam, kouřil a pozoroval vagóny. Vrátil jsem se až za tmy. V hospodě mezitím rozsvítily a já si řekl, že si dám pár piv.

Už tam seděli. Stejně jako tenkrát. Staří chlapi v montérkách, zvadlé matky v teplácích, pár připitomělejších mladíků strhaných nudou, jako jsme tehdy byli i my. Uplně se mi vrátily moje první návštěvy hospody. Ten obraz byl stejnej. Holé zdi od kterých se odráželo hrkání trubkových židlí po špinavé dlažbě. Většinou tiší a do piva čumící.

Všichni staří. Vždycky tady vypadaly všichni tak staří. Všecko bylo stejný, jenom ty lidi se změnily. Nikoho jsem tam neznal. Asi všichni známí umřeli, odstěhovali se a nebo nevím co.

Dal jsem si pivo a sednul do rohu. Spojenci tehdy vítězili nad nespojenci pomocí chytrých bomb a vypadalo to na bleskovou válku. A tady je to už patnáct let stejný.

Urazil jsem dvě tři piva, když v tom mě někdo plácnul přes rameno:

„Ty vole, já nevěřím svým vočím. Co tady děláš?“

„Otočil jsem se a taky jsem nevěřil svým vočím. Za boha jsem nevěděl kdo to je. A pak mi to sepló.“

„Nazdar Karle, dlouho jsem se neviděli!“

Karel býval můj nejlepší kámoš. Už je to dávno. On zůstal a já odešel. On zestárl a já se změnil. Nebo naopak? Je to jedno. Byli jsme nejlepší kámoši a pak jsem ho jednou potkal, po letech. A neměli jsme si co říct, asi jsem se změnil. Mrzelo mě to. Když s někým strávíte jedenáct let a pak si není co říct!

„Sedni si Karle.“ Sednul si.

„Málem jsem tě nepoznal! Sedím tam vzadu a když jsi přišel, tak jsem si říkal: je to Tomáš, není to Tomáš....“

„Jsem Tomáš.“

„Počkej dáme si něco.“ Zvednul se a odešel k pultu. V montérkách. Najednou vypadal jako všichni okolo. Tak na šedesát. Asi je to tím místem, tou prací, možná. Postavil přede mne panáka. Něco v tom plavalo. Celá hladina byla pokrytá drobným zeleným prachem.

„Co to sakra je?“

„To je Bílá kráva. Martina specialita. Marta – víš – hospodská, je tady asi dva roky a tohle tady zavedla. Marta je třída!“ Otočil se k výčepu. Marta se na mě usmála. Obloustlá šedesátnice se špinavou zástěrou, máchá püllitr ve dřezu. Usmál jsem se taky a otočil se.

„Hele a co do toho dáváš?“

„Jo, tak to nikdo neví. Vlastně je to vodka a nějaký speciální bylinky, nebo koření, ale nikdo netuší jaký – je to její tajemství. Musíš to nechat chvílku odstát. Jak se to začne luhovat, tak to sedne ke dnu a až je to zelený celý dole tak to má ty správný grády!“ Pozoroval jsem panáka a opravdu se to po částech snášelo dolů. Jedenáct let spolu a teď nevím co říct! Za dvě minuty byla Kráva připravena k pití. Ťukli jsme si a obrátili to do sebe. Nebylo to zlý.

„Druhou platím já.“ zvednul jsem se a odešel za Martou.

„Ještě dvě.“ Vytáhla flašku vodky z které nalila, pak sáhla pod pult a z plátěného pytlíku zasypala hladinu.

„Co do toho dáváte?“

Podívala se na mě, pak se rozhlídla okolo jakoby nechtěla aby nás někdo slyšel a naklonila se přes pult. Naklonil jsem se k ní až jsem měl její obličej deset centimetrů od svého. Viděl jsem všechny částechky špíny v jejích vráskách.

„Co je ti potom!!!“

Uskočil jsem. Nevím jestli jsem se víc lekl jak zařvala, nebo jak mě zasáhla sprška jejich slin. Marta dál umývala püllitry ve dřezu, vzal jsem panáky a šel za Karlem.

„Není ona trochu švihlá?“

„Je v pohodě.“

A tak jsme seděli a otáčeli Bílé krávy. Pořád dál. Nebylo co říct. Občas přišel nějaký další člověk, kterého bych si snad měl pamatovat. Dal jsem si s ním Krávu a pak zas odešel.

Piva Bílý krávy a kecy. Už to nešlo.

„Jdu se projít. Za chvílku přijdu Karle.“

Vylezl jsem ven. Našel jsem nejbližší keř a pod něj jsem se v největší možné tichosti vyzvracel. Všechny kouzelný Martiny bylinky skončily na trávě. Ale nebylo mě líp. Chvilí jsem chodil kolem hospody. Mohlo to trvat deset minut nebo i hodinu. Obešel jsem to asi stokrát. Věděl jsem, že už blít nebudu a tak jsem se odvážil vrátit.

Najednou bylo všechno jiné. Místnost nebyla prázdná, podlaha špinavá, světla byly jinak. Měl jsem pocit, že jsem vlezl do jiné hospody. Už to nebyl ten zaplivanej beznadějný pajzl, ale živý klub a uvnitř spousta pěkných zajímavých lidí. A všichni vypadali mladí a v dobré náladě. Jenom pult byl stejný. A Marta? Pořád točila piva. Chvilí mi trvalo než jsem našel, kde jsem nechal Karla. Teď pod ním bylo podium a šlo se k němu po dvou schodech. Nic z toho jsem předtím neviděl. Seděl tam s nějakou holkou.

„Kde seš Tome?“

„Byl jsem se projít.“

„Hele tohle je moje kámoška Lili...“

„Ahoj Lili.“

Pěkná, moc pěkná. Kolem hlavy jí zářila obrovská hřívá zrzavejch vlasů a z očí jí trčelo: chceš to?

Sedl jsem si a objednal pivo. Karel poručil další Krávy. Koukal jsem okolo jako na jinej svět. Všechno bylo jiný, nebo jsem byl jinej já. Nevím, jistý je, že další runda mě dostávala tam odkud jsem se právě vyblil. Chvilí jsem klábosil s Lili a s Karlem a pak s Karlem a s Lili. Ke stolu dorazil nějakej udělanej mladík.

„Nazdar Lili.“

„Ahoj Karle.“

„Sakra tady se snad všichni jmenujou Karel.“ To jsem řekl já.

„Jo asi jo.“ řekl Karel 1 Karel 2 se zdržel.

„Nechceš si zašukat Lili?“

Lili se obrátila na mně:

„Chceš se dívat?“

„Jo, jasně proč ne!“

Karel 2 vzal Lili za ruku a odtáhnul ji k vedlejšímu prázdnému stolu. Lili si lehla na záda a položila mu nohy na ramena. On rozepnul kalhoty a vytáhnul něco, co vypadalo jako policejní obušek. V životě jsem neviděl tak velký péro. A vrazil ho tam. Lili se ani nehnula a pořád se dívala na mně. Já jsem je pozoroval a u toho upíjel svoje pivo. Karlův klacek do ní zajížděl a připadalo mi to jako šilenej stroj. Nějakej stroj, píšťový čerpadlo z kterýho teče olej a koná svých Lx30 za minutu. A Lili se pořád dívala na mně.

Karel 1 se zvednul a povídá:

„Hele já už jsem to viděl, skočím si zatím támhle k tomu stolu.“ Pak se odrazil k plavnému skoku a roztáhnul ruce. V klidu se vznesl ke stropu a vyhnul se dvěma lustrům než doletěl ke stolu asi dvacet metrů od nás. Tam se snesl na zem a začal se bavit jakoby se nic nedělo. Nikdo se nedivil. Nikdo se po něm neohlídnul. Já si připadal jako totální magor. Otočil jsem do sebe Krávu a podíval se na Lili. Právě do ní zajížděla druhá polovina délky a ona se mi pořád dívala do očí. Objednal jsem si další pití a neskutečné divadlo pokračovalo. Karlovi 2 se konečně zatřáslы kolena a udělal se. Pomohl Lili slézt ze stolu a odešel. Ona se vrátila na židli vedle mě.

„Jak se ti to líbilo?“

„Bylo to dobrý Lili.“

Karel 1 se právě vracel letem u stropu z druhé strany místnosti. Rovnou jsem do sebe obrátil novou Krávu.

„Asi jsem přebral, půjdu spát.“

„Teď? - Vždyť to zrovna začíná.“

„Ty Krávy mě nějak berou, je mě blbě a vidím lítat lidi.“

„Co?“

„Nic, v pohodě, dík za večer.“

Položil jsem Lili ruku na rameno:

„Ahoj Lili, až tady skončíš, můžeš se za mnou stavit na pokoj. Číslo 365, jako je dní v roce. Kdybys chtěla...“

Neřekla nic a já se potácel spát. Pokoj jsem našel. Sházel jsem ze sebe oblečení a lehnul si na postel. Všechno mi vířilo hlavou. Pak jsem usnul. Venku začalo svítat, když mě

probudilo bouchání na dveře. Otevřel jsem. Stála tam nějaká ženská. Pak mi došlo, že je to Lili a pustil ji dovnitř. Nemohl jsem ji poznat. Z té krásné divoké holky byla ženská s mastnými vlasama a temnými kruhama pod očima. Najednou vypadala o třicet let starší. A nejhörší byly oči. Ty oči které byly plný vášně, byly najednou rudý, zapadlý a odevzdaný. Sedla si na postel naproti mně.

„Tome musíš mě odsud dostat, nebo mě to zabije.“

„O čem to mluvíš?“

„Je to strašný, nedá se tomu bránit. Vždyť jsi to viděl.“

„Ty myslíš to s tím Karlem?“

„Hovno! To je jenom kousek. Ty sis nevsiml jak se tady všechno změnilo než jsi přišel zvenku?“

„Nevím, byl jsem ožralej.“

„Vždycky se něco stane a všechno je jinak, lidi jsou jiný, věci jsou jiný, čas jde jinak a když to skončí... tak je to zase o něco horší. Vidíš jak vypadám?“

„No jak ... normálně.“

„Hovno. Večer jsem byla krásná, že?“

Mlčel jsem.

„A podívej se, takováhle jsem normálně, jenom je to pokaždý horší a horší. Já už TO nevydržím, Musím utýct.“

Připadal jsem si jako v těch idiotskejch sci-fi filmech kdy něco někoho zabíjí. Koukal jsem na Lili. Vypadala hrozně. A pak mi to došlo. Je to všechno bouda.

„Ty za to můžeš!“ vykřikl jsem na ni.

„Co to kecáš?“ Zvedla se z postele.

„Ty to děláš, ty seš ten kdo to tady má celý na svědomí. V tobě TO je.“ Postavil jsem se taky a hleděli jsme si do očí.

„Drž hubu ty hajzle!“ Zvedla ruku a měla v ní nůž. Stihl jsem ji chytit včas, ale řízla mě do zápěstí.

„Zabiju tě!“

Vřeštěla když jsem jí zkroutil ruku a nůž spadl na zem. Pak jsem ji odvedl ke dveřím a vyhodil na chodbu. Zabouchnul jsem dveře a zamknul. Šel jsem do koupelny a pořádně si omyl ránu. Pak jsem to zabalil do ručníku a vrátil se do pokoje. Hledal jsem nůž.

Prolezl jsem celý pokoj ale, žádný nůž tam nebyl. Lehnul jsem si do postele a ani jsem se nesnažil usnout.

Po pár hodinách jsem si sbalil věci. Ruka už nekrvácela. Naštěstí to nebylo hluboko.

Sešel jsem po schodech. Za pultem stála Marta jakoby se od tam ani nehnula. Umývala pívni sklo ve dřezu. Mlčky jsem položil klíče na pult a odcházal jsem. Pak řekla:

„Chlapče, nikdy nevěř vzkazům v láhvi.“

Zastavil jsem se. Chtěl jsem jí něco říct, ale pak jsem se rozhodl mlčet a vyšel jsem ven.

Nábytek po rodičích

Když jsem ráno odcházel do práce všiml jsem si, že u dveří mám nachystanou starou židli. Zlomila se jí noha a už mi pár týdnů překážela v bytě. Vzal jsem ji za opěradlo a vyšel na chodbu. Zamknul jsem dveře a odnesl ji do sklepa. Tam jsem ji odložil zase do jiného kouta, aby tam počkala až budu ve sklepě dělat pořádek. Možná jsem i doufal, že nějaký pořádkumilovný nájemník ji vyhodí za mě.

Uplynulo pár dní a já bych si na milou židli ani nevzpomněl. Jenže když jsem zrovna večerěl fazole s párkem a četl si noviny, zaslechl jsem skřípavý hlas:

„Co jsi udělal s tou židlí?“ To se ozvala rozvrzaná válenda.

„Co bych s ní udělal, odnesl jsem ji do sklepa“ odsekl jsem.

„Do sklepa? Proč?“ Vypadalo to že má chuť si povídat.

„Protože se jí ulomila noha a jenom tady zavazela.“

Do toho jsem zaslechl hrubý a hluboký hlas stolu:

„Tak ona se ulomila? Sama jo? A kdo se na ní houpal tak dlouho až to prasklo!“

„Copak tady aspoň u večere nebudu mít klid?“

Byl jsem odsouzen. S klidnou večeří a novinami jsem se mohl rozloučit. Okamžitě se do mě pustili jeden přes druhého.

„Je mi z tebe na nic, je mi na nic z toho, že se na mně cpeš těma upatlanejma fazolema!“

„Do sklepa? Do té tmy? Co tam asi tak sama dělá, chudinka!“

„To je ten lidský vděk za to, že jim tak dlouho sloužíš!“

Chtěl jsem se bránit a tak jsem do toho vykřikl i svoji trošku:

„A co jsem měl jako dělat? Copak se asi, vy chytráci, dělá se starým rozbitým nábytkem?“

Prostě jsem ji odnesl do sklepa a při nějaké příležitosti ji vyhodím a pak si jednoduše koupím novou židli. Tak se to prostě dělá. To je ŽIVOT holenkové!“

Do nastalého ticha se vložila skříň. Byla to stará dubová skříň po babičce, která v tomhle bytě stála už od začátku věků.

„Trochu víc pokory by ti neškodilo Tomáši. Jen si vzpomeň kolikrát tě tvoje matka na té židli chovala. Tvůj otec na té židli sedával když ráno pil kávu než odešel s kostrólkem na dráhu. Strýc Karel na ní seděl a plakal když zatkli Jindřicha. A ty ses pod ní batolil když jsi měl plný plínky maminka na tebe volala: Tomášku ty ses nám zase pokakal!“

Trochu úcty by jsi měl mít!“

No tohleto mi ještě scházelo!

Prostě jsem tam nechal ležet ten párek a fazole a šel jsem. Vím, možná jsem si měl víc dupnout, ale už jsem taková nátura. Došel jsem do sklepa a rozsvítil. Židle stála v koutě a mlčela. Byla uražená, jestli je to ten správný výraz pro židli s ulomenou nohou. Porožhlídl jsem se okolo. Jako v každém sklepě se zde válelo nepřeberné množství pokladů a odložených osudů. Z hromady starého nábytku souseda Karfíka čouhala docela pěkná kulatá tyč. Vytáhnul jsem ji z té hromady. Vypadala docela příhodně. Byla sice natřena na bílo ale dobrých rozměrů. Vzal jsem ji i s židlí do rožku, kde stál ponk s nářadím. Změřil jsem délku a tyč pilou zakrátil. Pak už stačilo pár hřebíků a židle stála jako nová.

„Tak co dobrý?“ Optal jsem se

Židle se neobtěžovala mi odpovědět. No jo uražená ženská, pomyslel jsem si a vzal ji pod paži. Vítězoslavně jsem dorazil do bytu a postavil ji doprostřed místnosti.

„To nemyslíš vážně!“ ozvala se druhá židle

„Copak se dá s takovou hrůzou ŽÍT? Ta barva, ten tvar!“ přidala se třetí.

„Jak by se tobě líbilo, kdyby ti někdo ulomil nohu a pak ti jako protézu dal vrbový klacek od potoka?!“ dodala čtvrtá.

„Víš jaká v tom sklepe byla zima?“ pofňukávala první (ta postižená) a já byl rád že mám jen čtyři.

Válenda zavržala, jak se zvedala k proslovu:

„To se ti teda povedlo!“

Musel jsem to co nejdříve utnout:

„Dobrá, dobrá, zítra s tím zkusím něco udělat. Teď už mě ale nechte laskavě najíst.“

Prostě jsem podlehl. Co naplat. Klid doma je důležitá věc a já neměl odvahu pouštět se do nějakých vleklých válek. Navíc jsem měl trochu špatné svědomí. Přece jenom jsem se na ní opravdu houpal, když praskla. A hlavně, nemohl jsem vyhrát. Sami dobře víte, že pouštět se do boje s rozuřeným nábytkem nemá smysl a nechat ho zatrpknout, to se může v budoucnu taky pěkně vymstít. Párek s fazolemi jsem samozřejmě nedojedl. Nějak mě přešla chuť. Když jsem potom ulehal do postele, snažil jsem se být opatrný a moc se nepřevalovat.

Druhý den ráno jsem vzal nebohou židli pod paži a vyšel z bytu. Na konci našeho dvora, přilepená ke zdi zahrady, stávala odjakživa stolařská dílna. Už jako malý kluk jsem tam rád nakukoval a číchal tu vůni pilin. Byla to stará dílna, kde staříčkým strojům kraloval ještě starší mistr Souček. V létě po obědě vysedával před dílnou, kouřil dlouhou fajfku a podřimoval. V zimě zase ládoval rezavá kamínka odřezky a s nadáváním odhazoval sněh přede dveřmi. Než jsem tam zašel, odpáčil jsem ve sklepe ze židle tu provizorní nohu aby se stolař nesmál mé fušerské práci. Zrovna byla zima, takže jsem Součka potkal před dílnou jak s hekáním a nadáváním prohazoval cestu k průjezdu.

„Dobrý den pane mistr“

„Himlhergot, to jim zase nahoře prdlo v dýni, že nás tak zásobují!“

„No jo pane Souček, je zima. To se dalo čekat.“

„Prd čekat. Dvaadvacet let tomu je - to byla zima! Jenom dvakrát jsem viděl vločku a to ještě jednu doma na zácloně. Od října do velikonoce ani ň. Jenže po svátcích napadlo za jednu noc půl metru. Tramvaje nejezdili, děcka nešli do školy a naproti u Šoupalů museli otevřít hned od rána aby chlapi měli kde chlastat, když nešli do práce. Jenže pak to taky za dva dny slezlo a bylo z toho všude akorát sajrajtu.“

„Pane Souček, nemohl byste se mi podívat na tu židli.“ Zvedl jsem toho mrzáka aby ho viděl.

„Co s takovým krámem starým...“

„Víte nechce se mi utrácet za novou, tak jsem si říkal, jestli by jste neměl nějakou nohu, která by k tomu pasovala.“

„Ježkovi voči, takový haraburdí, nechceš raději novou?“

„Víte, ono na té židli až tak nezáleží, ale já potřebuju taky na něčem sedět, kdybyste mě k tomu mohl dodělat nohu...“ Přece mu rovnou neřeknu co jsem si doma vyslechl. Cítil jsem se zbaběle. Já dospělý muž. Dokážu se sám žít, s úřady jedním, již dlouho se holím a nad čelem mi vlasy řídnu. A přece si neumím doma zjednat pořádek.

„Ale aby to trochu vypadalo, tak to by musela být úplná reštaurátorská práce..“ dumal Souček a převracel židli v rukách.

„Ne, o to nejde pane mistr. Je to jenom provizorní záležitost než si našetřím na novejši ná-

bytek. Nechci abyste se tím nějak moc zatěžoval. Potřebuju prostě jenom nějakou dobu mít funkční židli.“

„Dobře Tomáši, mrknu se na to. Postav ji támhle ke dveřím já musím ještě dodělat ten prokletej bílej hajzl.“

„Mockrát děkuju pane mistr.“

S radostí jsem odcházel do zaměstnání. Pan Souček měl zlatý ruce a zlatý srdce a já věděl, že doma sklídím pochvalu. Jenže osud si s člověkem někdy zvláště zahrává.

Večer, když jsem se vracel domů viděl jsem, že se v dílně ještě svítí. Zašel jsem tam.

Mistr Souček seděl u kamen pokuřoval ze své dlouhé dýmky a četl noviny.

„Dobrý den.“

„Nazdar Tomáši.“

„Tak jak jste dopadl s tou židlí?“

„No jó, ta židle. Hele támhle tu si můžeš vzít. Nechal mi ji tu nějakej chlápek co jsem mu dělal novej nábytek a já ji na nic nepotřebuju. Můžeš si ji klidně vzít.“

„Ale to přece nejde...“

„Ale jó, jde... nic mě to nestálo... zadarmo dostal, zadarmo dám. Je ještě dobrá. Je to fortelná práce.“

Koukal jsem se kam mi ukazoval rukou. Stála tam bíle natřená židle, občas trochu poškrábaná ale očividně v lepším stavu než většina mého nábytku.

Polkl jsem na sucho.

„A kde ja ta má stará židle?“

„Jo ta stará... pěkně hřeje, to víš jasan!“

„Vy jste ji ...“

„No jo, našťípál jsem ji a přiložil, co s takovým krámem. Tahle ti určitě líp poslouží.“

„Tak mockrát děkuju pane mistr...“

„Není zač Tomáši, až budeš něco potřebovat tak zase přijď. A jak se má bratr? Co vaši umřeli tak jsem ho neviděl.“

„Víte, my se moc nestýkáme... tak nějak ...“

„To je špatný, krev by měla držet po hromadě. No kdybys ho potkal tak ho pozdravuj..“

„Děkuju, určitě vyřídím.“

Vzal jsem novou židli a vyšel z dílny. Došel jsem do průjezdu. Neměl jsem odvahu vyjít schody nahoru a otevřít dveře. Odložil jsem židli zase do sklepa a vyšel na ulici. Vůbec jsem nevěděl co mám dělat. Domů jsem nemohl a tak jsem zašel k nejbližší telefonní budce. Někde jsem našel číslo na bratra a zavolal mu.

„Haló?“

„Tady Tomáš, ahoj.“

„Nazdar Tomáši, dlouho jsem tě neslyšel...“

„Prosím tě, nemohl bych u tebe dneska přespat?“

„Co se děje?“

„Víš je mi tak nějak.... právě jsem byl na takové ... kremaci, dalo by se říct...“

„To je mi líto. Jasně že můžeš přijít.“

„Díky, za hodinu jsem tam. Zatím.“

Tak jsem zavěsil. Podíval se nahoru do okna bytu a přemýšlel jak to se mnou ještě dopadne.

Rána

Nesnším blbý rána. Blbý, protože jsem blbej já. Když se vzbudím s rozmlácenou hubou, sedřenýma rukama, s poblitou košilí, mezi cizíma čtyřma stěnami, tak je mi blbě a vůbec se mi v tom nechce babrat. Někdo tomu říká morální kocovina. Já tomu říkám, že jsem pěkněj debil. Tohle bylo jedno naprosto ukázkově blbý ráno a navíc jsem měl pocit, že jsem něco náramně posral. Posadil jsem se na té cizí posteli a zjistil, že jsem spal v kalhotách a tričku. Bolel mě loket a když jsem ho prohlídnul byl lehce odřenej a namodralej. V pokoji bylo poklizeno, jen moje košile a boty se válely na podlaze. Seděl jsem dál na posteli a přemýšlel jak to udělat. Kdyby tak teď přišel můj hostitel a řekl něco jako:

„Tak už ses vyspal?“ aspoň bych věděl s kým mám tu čest. Jenomže za matným sklem dveří bylo ticho. Měl jsem strach vylézt ven. Tady jsem byl jakž - takž v bezpečí. Čekal jsem až něco uslyším a tupě zíral na kolena. To zase bylo „jen pár piv“. Sakra. Byl tam flek. Sáhnu l jsem na látku, vypadalo to jako zaschlá krev. Vytáhnul jsem si nohavici, ale koleno vypadalo v pořádku. Musela to být cizí krev. Že bych se porval? Blbost! To se mi nestává. Nebo že bych zachránil raněného? Blbost! To se mi taky nestává. V ústech jsem měl jako v žumpě. Stáhnul jsem si zpátky kalhoty a vypadlo z nich na podlahu několik hnědých pírek. Čuměl jsem na ně a prohrabával si kapsy. Pod tričkem jsem nahmátl další. Bylo to pořádný 15-ti centimetrový brko. Taky hnědý. Kruci, to jsem se válel ve voliére? Další se našlo za ponožkou. V košili byly hned tři.

Zase jsem seděl na posteli a sbíral odvahu vyjít ven. Pak se někde rozletěly dveře.

Zaslechl jsem hlas:

„Ta čubka!“

„Co se děje?“ ozval se druhý hlas.

„Šest! ... šest je jich pryč! Já až tu ludru dostanu! No pojď se na to podívat.“

První hlas byl docela vytočeněj. Pak zase klaply dveře. Teď jsem měl ještě menší odvahu otevřít. Stál jsem tam a bolely mě nohy. Vždycky mě po tom bolí nohy. A ještě jedno mě vždycky trápí. Mám po pití průjem. A to začínal být problém. Celoživotní dilema: Na jedné straně moje střeva na druhé strach.

Aspoň po sobě ustelu. Když jsem nadzvednul deku abych ji protřepal, vypadlo z ní další péro. Nebo spíš svazek per. Zvednul jsem to. Na konci toho byl ještě kousek masa a žluklé krve. Sakra, skoro půl křídla. Co to proboha cpou do polštářů?

Otevřel jsem okno a vyhodil to ven. Docela pěkná zahrada. Asi jsem na venkově. Mám rád venkov. Bydlí tam hodní lidi, moc se neptají a nechávají přespávat pitomce. Nechal jsem okno otevřené a dostlal postel. Pak mě sraní donutilo k odvaze a vyšel jsem na chodbu. Z jiných dveří právě vyšla podsaditá starší žena.

„Dobrý den.“ Čekal jsem co bude.

„Ahoj Tome, Karel mě říkal, že tu spíš, chceš snídani?“

Sakra kdo by asi tak mohl být Karel?

„Ne děkuju.“

„Tak aspoň kafe?“

„To by bodlo. A prosím vás, mohl bych si u vás odskočit na záchod?“

„Jasně, je to na konci chodby vlevo.“

Prošel jsem kolem ní a snažil se rychle, ale rozvázně dospět na mísu. Stihl jsem to tak tak. Až jsem skončil, přičemž jsem jim spotřeboval půl role toaletáku, vyrazil jsem hledat kávu. Bylo to jednoduchý. Na konci chodby byly otevřené dveře a z nich šli zvuky.

„Sedni si ke stolu, hned to bude...“

„Kde je Karel?“ Doufám, že říkala Karel.

„Musel odjet, vrátí se až večer, sladíš?“

„Ne, díky.“

Chvilí bylo ticho, kutila něco v kuchyni.

„Doufám, že jsem tě nezbudila jak jsem tady nadávala ...“

„Ne vůbec ne... už jsem byl stejně vzhůru...“

„Nějaká potvora, snad kuna nebo lasička, - zamordovala nám šest slepic. Když jsem tam přišla vypadalo to jak na jatkách. Ukousaný hlavy – žádnou nesežrala jenom zabíjela. Zrovna když začínaly snášet.“

Chtěl jsem něco říct, ale pak jsem si vzpomněl na to peří. Zasunul jsem špinavý koleno pod stůl aby ho nemohla vidět a mlčel jsem. Bylo by to vůbec možný? Další tajemství, který se asi nikdy nedozvím.

„Zůstaneš na oběd?“

Jsou to hodní lidé, moc se neptají a nechávají přespat pitomce a vrahy slepic.

„Ne díky, já už budu muset jít.“

Rychle jsem srkal z horkýho hrnku abych už vypadl. Pak jsem se rozloučil, poděkoval a odešel. Musel jsem to ráno udělat ještě spoustu věcí. Zjistit kde jsem, jak se dostat domů, nepotkat Karla nebo někoho jinýho, koho bych snad měl znát a hlavně nepřipadat si, že jsem provedl něco otřesnýho.

U odpadkových košů doprava

Na zastávce stál dědeček. Kdyby neměl igelitku s nákupem mohl by být i kouzelný. Nebo spíš určitě byl kouzelný, ale ta taška Aničku mávla. Nějak si nedovedla představit kouzelného dědečka s igelitkou. Chvilí tam přešlapovala a nakonec ho přece jen zatahala za kabát.

„Dobrý den!“

Otočil se a uviděl malou holčičku jak na něho zesponu kouká a ještě se ho pořád drží.

„Ahoj .. copak bys chtěla?“

„Ehmm.. když víte.. já si nejsem jistá .. jste kouzelný nebo ne?“

„No, jak se to vezme...“

„Uměl byste mi poradit? Ale nebude to vůbec jednoduchý...“

„Možná... něco jsem viděl, něco slyšel, něco zažil.“

„A víte jak se dá změnit Osud?“

„Ale, ale, ty na to jdeš hopem! Proč bys chtěla měnit Osud?“

„Táta říkal, že Karel měl špatnej Osud a proto musel umřít.“

„A kdo je Karel?“

„To byl můj pes, přejelo ho auto.“

„To je mi líto.“

„Já vím, to říkají všichni, ale nikdo s tím nic neudělá. Já myslím, že je to hrozně nefér, že zrovna Karel musel umřít.“

„A tatínek ti řekl, že umřel protože měl takový osud?“

„Jo, a proto ho chci změnit. Mě se totiž vůbec nelíbí, že je Karel mrtvej. Jako už napořád – rozumíte?“

„Ale to není jenom tak...“

„Já vím, všichni se s tím Osudem na něco vymlouvají!“

„To nejsou výmluvy. On o tom nikdo moc neví. Jenže já jsem vysloužilěj saniták a tak jsem se s ledasčím setkal. Měla bys zajít za Pánem Osudů.“

„A on to může změnit?“

„To nevím, ale tenhle člověk se stará o všechny Osudy, takže by ti možná mohl pomoci.“

„A kde ho najdu?“

„Jo holka, to se ptáš moc, já jsem o něm jenom slyšel...“

„Stejně je to konečně dobrá zpráva – moc vám děkuju kouzelný dědečku.“

„Ale já...“ a už to nedořekl protože se Anička radostně rozběhla pryč. Kam, to už přes keře neviděl.

Doběhla k nejbližší telefonní budce a zvedla sluchátko. Vytočila číslo a párkrát to zazvonilo. A pak:

„Dobrý den, informace o telefonních číslech, jak vám můžu pomoci?“

„Dobrý den, tady Anička, potřebuji najít Pána Osudů.“

„Momentík.“

Čekala.

„Pána Osudů říkáte? Tak toho tu bohužel nemáme. Možná podniká pod jiným jménem a nebo má neveřejné číslo.“

„Tak vám děkuju.“ Řekla Anička a zavěsila. Všechna radost z ní vyprchala. Co teď? Skoro už vykočila z budky, když si všimla nalepeného inzerátu:

VYUČENÁ ČARODĚJNICE

ZA MALÝ OBNOV VYJEVÍM COKOLI

ÚZKÁ UL. 2, DRUHÉ PATRO, PO-PÁ 9-16HOD

Proč ne? Řekla si Anička a vyrazila do Úzké. Druhé patro bylo ve skutečnosti třetí a Úzká 2 byla Úzká 17, ale po troše doptávání to našla.

Otevřela mladá dáma, která vypadala jako Aniččina učitelka přírodopisu.

„Dobrý den, vy jste ta čarodějnice?“

„To jsem, pojď dál.“

Anička ji následovala do bytu. Čarodějnice měla na sobě chlupaté bačkory a dlouhý kabát. Vedla ji do kuchyně.

„Musím nachystat manželovi jídlo, za chvíli se vrátí z práce, doufám, že ti to nevadí?“

„Kdepak.“ Řekla a rozhlížela se po kuchyni – všude byl hrozný nepořádek.

„Nesundávej si bundu. Oni nám netopí – a venku přitom už skoro mrzne.“

Aničce se moc nelíbila. Nějak jí nešlo do hlavy jak může být čarodějnice tak mladá.

Otevřela troubu a ovanul ji horký vzduch.

„Možná byste mohli topit troubou.“ poradila Anička.

„I na to možná dojde ... a proč jsi vlastně přišla?“

„Hledám Pána Osudů.“

Čarodějnice k ní sice stála zády a ohnutá, ale i tak bylo vidět jak se na chvíli zarazila. Pak se pomalu jakoby bolestně narovнала.

„Určitě?“

„Myslím že ano.“

„Myslíš nebo víš?“

„Hm..Hm..“ přemýšlela Anička

„Určitě ano, on je jediný, kdo mi může pomoci.“

Teprve teď se otočila a najednou vypadala opravdu jako čarodějnice.

„Dobrá tedy. Pojedeš šestašedesátkou na konečnou, pak vystoupíš a ze zastávky půjdeš pořád dál. U tří odpadkových košů se dáš doprava. Je to čtvrtý vchod z kraje. Na zvonku je napsáno Josef Černý. Chceš si to napsat?“

„Kdepak, já si to budu pamatovat.“

„Tak a teď už běž Aničko, za chvíli přijde manžel.“

„Jak víte..?“

„Jsem přece čarodějnice – i když mladá dle tvého mínění.“

Ve dveřích se Anička ještě zarazila a začala šátrat v kapsičce na krku.“

„Ještě vám dlužím malý obnos ...“

„Kdepak, za takovéhle služby se neplatí.“

„Opravdu?“

„Věř mi.“

„Tak.“ řekla si Anička a stála přede dveřmi.

A jde se.

Vystoupila z autobusu a šla. Pořád šla a hledala odpadkové koše. Tři odpadkové koše. Byly tam. Jako znamení. Uprostřed polí stály u silnice tři modré odpadkové koše. Úplně nové a prázdné, protože nebyl nikdo, kdo by do nich vyhazoval odpadky. Zabočila po pěšině a zamířila k panelákům tyčícím se mezi pomrzlou kukuřicí. Bytovka ke které ji cesta dovedla byla hrozně dlouhá. U čtvrtých dveří zastavila a zkoumala zvonky. Josef černý tam byl. Konečně pořádná informace. Zazvonila.

„Škrrrrr ... haló?“

„Anička, dobrý den. Potřebovala bych s vámi mluvit.“

„Pojďte dál. Je to po schodech dolů.“ Ozval se ženský hlas a současně zachrčel zámek.

Anička přiskočila ke dveřím, zatlačila. Nic. Zámek přestal chrčet a dveře zůstaly zavřené. Zazvonila znovu.

„Škrrrrr haló?“

„To jsem zase já Anička, já jsem tlačila...“

„Dobře, otevřu znovu, musíte zatáhnout.“

Zámek zachrčel, Anička dle rady zatáhla a dveře se otevřely. Vešla dovnitř a u schráněk to vzala po schodech dolů. Dveře napravo byly otevřené. Zaklepala o dvevní rám a vešla dovnitř. Za stolem seděla paní, která jí připomínala tetičku Elišku.

„Dobrý den, přejete si?“

„Já bych chtěla mluvit s Pánem Osudů.“

„Prosím?“

„Poslala mě sem čarodějnice, co nevypadala jako čarodějnice a kouzelný dědeček, co nebyl kouzelný mi říkal, že on mi pomůže.“

„Hmmm“

„Ano?“

„Pán Osudů zrovna nemá čas.“

„Dobře, já počkám.“ Řekla Anička a rozhlížela se po nějaké židli. Žádná tam nebyla a tak si sedla na koberec. Vypadala odhodlaně.

Teta Eliška vydržela 32 minut. Pak zmizela za dveře s červenou koženkou. Brána se otevřela.

„Můžete dál, Pán Osudů vás očekává.“

Anička důstojně vstoupila do místnosti.

On seděl za oprýskanou školní lavicí úplně shrbený za hromadou papírů. Byl postarší, plešatý a s kruhy pod očima. Na okně měl fotku dvou dětí. Anička najednou stála před NÍM!

Přešlapovala na místě u lavice nevěda jak začít. A on se pořád jenom hrabal v nějakých papírech, jenom jednou nebo dvakrát na ni rychle mrknul a hrabal se dál. Pak promluvil. Měl nakráplý hlas.

„Dobry den, copak potřebuješ?“

„Dobry den, já jsem Anička, vy jste Pán Osudů?“

„Ano, to jsem já. Nezlob se musím udělat spoustu papírů ale poslouchám tě, můžeš klidně mluvit.“

Anička se nadechla a spustila, zatímco on si mezitím srovnal papíry na úhlednou hromádku, dával na ně razítko ZPEČETĚNO, podepsal a položil na druhou hromádku.

„Víte, já bych chtěla změnit Karlův Osud. Byl to můj nejlepší kamarád a teď je mrtvej...“

„Ale to není jenom tak!“

„Jak to že ne?“ Po tom všem, co se jí podařilo, to skončí tak blízko cíle?

„Víš Aničko. Každý má svůj Osud zapsaný v Osudném listě. To je úřední papír s razítkem a podpisem a ten je uložen v archivačním oddělení a přesně se dohlíží, aby všechno bylo tak jak má. A ten list je jednou provždy. A nejde měnit.“

„Ani vy nemůžete?“

„Já jsem jenom úředník.“

„Ale vy mě musíte pomoci!“

„To opravdu nejde.“

„Ale pane ... kdo jiný by mi mohl pomoci?“ Anička už začínala natahovat.

„Sakra!“ Vykřikl Pán Osudů.

„Tak to vidíš! Teď jsem to zkazil. Bože kolik je hodin? To jsem tomu dal, vidíš? To razítko se nesmí dotýkat tohodle rámečku. Já se tady s tebou bavím a teď jsem to celý pokazil!“ Mezitím už zvedal telefon a vytácel číslo.

„Dobry den Pán Osudů, spojte mě na archivační oddělení...“

Haló? Dobry den paní Kropáčková mám na vás obrovskou prosbu... ano bohužel... já vím je to moje chyba. Paní Kropáčková prosím vás ... víte, že to musíme zpravit. Přece ten člověk ... dovedete si představit, že by nám umřel jen tak? Sám od sebe? Ale ano já vím ... všude je málo lidí... Ale mě vůbec nezajímá že je paní Koudelková na mateřské. Já prostě potřebuju poslat znovu ten pečtní list. Hned teď! ... Ano děkuji vám.“

Položil telefon opřel se o lavici a požíval se na Aničku.

„Jak se jmenoval tvůj kamarád a kdy umřel?“

„Karel, auto ho přejelo předevcírem.“

„Předevcírem – to bych tu měl ještě mít...“ Zvednul se od lavice a Anička zjistila, že je ještě mnohem menší než vypadal. Byl tak malý, že na židli musel klímbat nohama. Ve

skříni našel nějaký stoh papírů a začal jej prohledávat.

„A tady je to... Karel – pes, přejet autem dvanáctého ráno...“

„Ano to je přesně on.“

Pán Osudů vzal ten papír s sebou a zase si sedl za lavici. Pak chvíli mlčel a střídavě se díval na papír a na ni.

Potom vzal propisku, něco tam přeškrtnul, něco dopsal a nakonec to podepsal. Podíval se na Aničku.

„Tak už můžeš jít.“

„A to je jako všechno?“

„Jasně, teď běž domů a zase to bude v pořádku.“

„Opravdu? No to je nádhera. Vy jste...“

„Běž už, prosím tě, já mám ještě spoustu práce.“

Vyprovodil ji až ke schodišti na chodbu. Anička mu ještě poděkovala a rozběhla se domů.

Pán Osudů se vrátil zpátky a podíval se na tetu Elišku. Ta se na něho dívala jakoby všechno věděla. Chvilí se na ni díval.

„Eliško prosím vás, do deseti minut by si pro mě měli přijít, prosím vás zdržte je trochu.

Musím zavolat domů a sbalit si nějaké věci.“

„Pane?“

„Ano?“ otočil se v půli cesty do kanceláře.

„Stálo vám to za to?“

Nejdřív se nadechnul ale pak jenom mávnul rukou a šel ke dveřím.

Cizinec v cizím městě

Proboha co může dělat? Co může dělat cizí člověk v cizím městě? Sedím v hospodě abych zabil večer a vrtá mi hlavou, co tu vlastně dělám. Jsem tam kde nechci být, dělám to co nechci dělat a jsem s lidmi s kterými bych nechtěl být. Ale co může dělat cizinec v cizím městě? Klopit do sebe piva a čekat, že se něco změní. Ale nikdy se nic nezmění. Jde jen o to zabít čas.

Sedím zase v jedné cizí hospodě s cizíma lidma a docela mě zajímá ten človíček v rohu. Sedí sám a ani u vedlejšího stolu si nikdo nechce sednout na židli, která je k němu nejbliž. Sedí zkroucený v rohu. Tupě hledí do püllitru. Ošklivá troska. Ztracenec, blázen. Vždycky nakonec skončím s někým z nich. Oni jsou jediní, kteří jsou ochotni bavit se s cizím člověkem. Možná proto, že jsou sami cizí. Cizí mezi svými.

Přitahuje je. A někdy je sám vyhledávám. Možná mám takovej ksicht. Nevím. Možná je ze mě cítit něco co je přitahuje. Možná jsem jeden z nich a oni to poznají. A já je už za ty léta cizích měst hledám. Nikdy se nedám v hospodě do řeči s někým normálním. Možná proto, že mě pošle do háje. Možná mě tyhle existence případnou normálnější, možná, možná... je to divnej svět.

Ale je to jedno. K čemu jsou normální lidi. Žijí si svoje normální životy, píchají se svými normálními partnery a jsou úplně normálně blbí. Nevím jestli si o mě někdo myslí to stejný a ani nevím jestli bych to chtěl.

Začal jsem s třetím pivem a malou odvahou. Musím za ním jít. Snad jen proto, že osamělý člověk si potřebuje pokecat. Vypadá to, že jsem si našel oběť na dnešní večer. Další podivná existence. Možná se naše prázdný duše přitahují – co víš.

U čtvrtého piva jsem se zeptal barmana:

„Kdo je to tam v rohu?“

„Tam ten?“

„Jo, ten co sedí sám.“

„Moc divnej člověk.“

„Jak divnej?“

„Víte, on vede moc divný řeči. Nikdo ho tady nemá rád. Lepší se mu vyhnout.“

Moc divnej člověk – to je přesně to co hledám. Ještě jedno pivo a půjdu za ním. A taky, že jo! Pivo dodá kuráž. Už k němu kráčím, už si k němu sedám, už se ho ptám:

„Proč tě tady nemají rádi?“

„Nikdo neslyší rád pravdu!“

„Říkáš jim pravdu?“

„Jo, když se ptají. Ale dlouho už se nikdo neptal.“

„A když se zeptám, řekneš mi ji taky?“

„Když se zeptáš...“

„Já jsem Tomáš.“

„Těší mě Karel.“

Trošku se za stolem narovnal a bylo vidět, že je vlastně ještě zuboženější než jsem si myslel. Troska, lidský vřed. To jsou oni – mí kamarádi!

A pak se zase schoulil za stůl a vypadal jenom jako malá, hloupá hromádka lidského masa se kterou si osud zle pohrál.

„Co říkáš lidem?“

„Na co se ptají, vidím víc a dál než oni.“

„Dál?“

„Stačí se mi podívat a vím hodně. Ne všechno ale hodně. Ty se jmenuješ Tomáš Vít že?“

„Jak to víš?“

„Jsi tady sám. Cizinec v cizím městě. A chodíš do hospody zabít čas. A potkáváš jen samý kreatury jako jsem já. A přitom bys chtěl být úplně jinde, s někým jiným.“

„To není tak snadný uhadnout...“

„Já nehádám, já vím. Máš doma ženu a dítě, říkáš si, že to ještě chvíli vydržíš. Už je to jenom blbejch čtrnáct dní, že?“

„Ale já ..“

„Mlč! Čím víc mi řekneš, tím míň vím. Mozek je hlubší než si myslíme a všechny informace který se do nás nasávají ze všech stran ucpávají póry vnímání. Čím víc si něco fixuješ v paměti jako pravdu, tím jsi hloupější. Znalosti zabíjejí poznání. Cejlej život soustavně zabíjíme naše schopnosti vědět. Tak se na to dívám já. Nejsem zrůda. Každý má tyhle schopnosti, já jsem jenom trochu citlivější.“

„Ale já jsem nechtěl slyšet o sobě...“

„Zaplatíš mi vodku?“

Zavolal jsem na číšníka. Za chvíli to přinesl.

„Ty si se mnou nedáš?“

„Ne z tvrdýho se mi chce zvracet.“

„Tak díky“

„Není zač.“

„Moc mi nevěříš co?“

„Pár takovejch historek už jsem slyšel.“ Nebyla to pravda.

„Tak sleduj. Pinklovi za chvíli spadne pivo a pak se tamhle ta holka pohádá s tím klukem a odejde.“

Vítězoslavně se rozvalil a čekal na svůj zázrak. Tak sebejistej.

Čekal jsem s ním na důkaz o jeho lži. Netrvalo to ani tak dlouho. Vrchní zakopl a sletělo mu jedno pivo z tácu. V nastalém tichu bylo jasně slyšet dívčí hlas. Tak pronikavý, tak žalující. Nebylo jí rozumět ale všichni viděli, že mu něco nepěkného vmetla do tváře a utekla.

Můj spolustolovník se tvářil jako blbec. Protože měl pravdu, a protože věděl, že jsem si málem nadělal do kalhot.

„A to máš pořád? Vidíš všechno co se stane?“

„Ne. S tím by se přece nedalo žít. Umím na to nemyslet. Zavřít uši, oči, mozek. Někdy. Někdy to nejde a nacpe se mi to do hlavy ať chci nebo ne.“

„Vidíš i sebe?“

„Ne sebe ne. Vlastně asi jo, někdy. Když se moc opiju. Skoro do mrtva. Pak potkávám ... pak vidím sebe. Ale druhý den si stejně nic nepamatuju. Se mnou to asi nejde. Jsou tam nějaký zamčený dveře. Snad proto, že sám sebe znám příliš.“

„A to sis nezkoušel někdy napsat? Nebo nahrát, nebo tak něco...“

„Zkoušel, ale nedá se to přečíst, nebo tomu není rozumět. Víš to musím být už hrozně ožralej. Nedává to smysl. Jediný co si z toho matně pamatuju je nějaký nákladák a majáčky – snad hasiči Vidím ho pokaždé. To je všechno. Prostě pro mě jsem já sám zamčená komnata.“

A pak jsme mlčeli. Měl jsem strach se na něco zeptat. Byl to divnej člověk a vedl divný řeči. Říkal jsem si, že o něm napíšu povídku. A pak mi došlo, že to nemá cenu. Nikdy to nedokážu dobře popsat.

Požádal mě o další vodku.

Koupil jsem mu ji a já pokračoval v pivech. Řekl mi ještě pár věcí o lidech, kteří seděli kolem, o lidech které jsem znal, o mě. Ale nikdy nezačal sám. Musel jsem se ho zeptat. Asi věděl jaká utrpení někdy rozdává. On s tím žil denně, musel vědět, že pravda není vždycky příjemná. Nedivil jsem se, že je sám. Nechtěl bych takovýho kamaráda. A to myslím, že mi řekl jenom půlku toho co věděl. A já se ho na druhou neptal.

A pak se zvednul a odešel. Pravou nohu táhnul pokřivenou za sebou. Viděl jsem ho jak za sebou zavírá dveře. Rozběhl jsem se za ním. Musel jsem se ho na to přece zeptat! Třeba už ho nikdy nevidím. Rozrazil jsem dveře. Stál tam popelářský vůz a před ním stáli v hloučku lidi a dívali se na něco co napůl vyčuhovalo z pod nárazníku.

Věděl jsem co to je. Tentokrát jsem věděl i já.

Vlezl jsem zpátky do lokálu a šel k baru. Podlaha byla gumová. S každým krokem se se mnou houpala. Měl jsem pocit jako ve výtahu, který moc prudce zastaví a taky jsem přestal slyšet na pravý ucho. Doklopýtal jsem k baru a chytil se. Podlaha nepřestávala stoupat a klesat. Přišel barman.

„Co se tam stalo?“

„Nevím.. jsou tam nějakí lidi.. ale vždyť... co tady dělají popeláři? Teď večer?“

„Jací popeláři? Co je to za blbost!“

Moc hodnej policajt

- „Dobrý den.“
- „Dobrý.“ Sednul si naproti přes stůl. Položil diktafon a zapnul ho tak aby to musel vidět.
- „Tak pane Víte, asi víte proč jste tady.“
- „Jasně, nejsem úplnej idiot.“
- „Dobře, potřebuju sepsat protokol s vaší výpovědí takže mě budete muset říct vše, co o tom víte.“
- „Hele, pane ...“
- „Kovář.“
- „Pane Kovář, já nejsem žádný magor co mlátí na potkání starý babky.“
- „Je na to asi šest svědků“
- „Jo jasně, já jsem chtěl říct, že za to můžou ty zkurvený rajčata.“
- „Jaký rajčata.“
- „To je dlouhá historie pane inspektore. Kolik myslíte, že můžu dostat.“
- „Já nevím, ublížení na zdraví, možná vyváznete s podmínkou, ale vzhledem k tomu, že to byla bezbranná stará žena, tak nevím, možná rok...“
- „A vaří se tam rajská?“
- „Co prosím?“
- „No, všechno je to jenom kvůli rajčatům. Začalo to asi před půlrokem. Víte já jsem zahrádkář a jezdím pravidelně po výstavách. Vždycky mám aspoň dvě ceny za papriky a taky za mrkev. Ale rajčata, rajčata.. ty mi vždycky vyfoukne Karel. Já už vážně nevím co s tím. Postavil jsem nové skleník, nacpal to hnojivama, postříkoval a narostli mi ukázkový kusy. Nevím jak to dělá, ale vždycky, když jsem si myslel, že mám nadpozemský rajčata, tak on donesl něco ještě o třídu výš.“
- „Pane Víte, má to nějakou spojitost s napadením té dámy?“
- „Vždyť to říkám, zasraný rajčata!“ A ztichl. Napil se ze sklenice a mlčel dál.
- „Já jsem vás nechtěl přerušit.“ Pomyslel si, že na policajta je docela slušnej. Zapřemýšlel kde skončil a spustil znova:
- „Pak už jsem ani nebyl naštvanej, jenom mě to nešlo do hlavy jak to dělá. Co má za figl. Když chcete jezdit po výstavách, musíte mít nějaký trumfy v rukávě. Já například mám skvělý výsledky s Nosovinem.“
- „Prosím?“ Zvedl oči od tužky s kterou si hrál.
- „Nosovin – ty kapky do nosu. Smícháte to napůl s dětským olejíčkem, naředíte jednu ku padesáti vodou a pak tím postříkáte listy. Třeba u paprik to dělá úplný zázraky, ale nesmíte to přehnat jinak je spálíte.“
- „Ježíši!“
- „Musíte zkoušet různé věci. Než jsem k tomu došel trvalo to čtyři roky. Předtím jsem zkoušel vitamín D s vepřovým sádlem, ale to se uchytilo jen u kedluben.“
- „Prosím vás, zpátky k těm rajčatům.“ A zase pustil oči na stůl.
- „Jo jasně. Prostě jsem zahodil všechnu mou hrdost, šel jsem za ním a povídám: „Karle, ty tvoje rajčata to je prostě úžasný! Jak to děláš?“ Usmál se jako polichocenej debil a říká:
- „Tajemství.“

Měl jsem sto chutí ho přetáhnout přes tu sebejistou dršku, ale už jsem si od něho za těch pár let něco vytrpěl. Zapřemejšlel jsem a pak mu řekl: „Víš co, stejně posledních šest sezón nemáš v rajčatech konkurenci. Když ti slíbím, že už nikdy nevylezu na výstavě s rajčatama, řekneš mi jak to děláš?“ Pořád se usmíval jak pitomec. A pak:

„Ale jo, jasně, přece jsme kámoši. Ty bys mě nepodrazil, že ne?“

„To je tutový!“ opáčil jsem

„Podívej se, to je hrozně jednoduchý. Víš jak se dělají ty šedý igelitový pytle do odpadkáčů?“

„Jasně,“ povídám.

„Tak z těch musíš udělat pařeníště. Já nevím co do toho cpou, ale rajčata pod tím naprosto neuvěřitelně rostou . Asi to propouští jenom nějakou část světelného spektra, nebo co.“

„A to je všechno?“

„No ještě mám jednu fintu speciálně na rajčata. Zasypu půdu okolo rostlin granulema pro psy. Udělám kolem stonků úplnou vrstvu, ale musíš mít Pletogree ostatní jsou taky dobrý, ale tyhle to je fakt bomba!“

Kdo by si to pomyslel pane inspektore? Psí granule. Já vám říkám, každé má svoje triky. Nemáte cigaretu?“

„To jste viděl v nějakým filmu, ne?“

„Jasně a vždycky detektiv zadrženému jednu dá a ještě mu zapálí.“

„Sakra vy jste hroznej člověk!“ Sáhnul do kapsy a vysoukal balíček. Hodil ho před něho. Zapalovač byl uvnitř. Pak podal popelník a zase si sedl.

„Díky. To víte, chtěl jsem to hned vyzkoušet. Sice bylo už trochu pozdě na rajčata, ale říkal jsem si, jenom pokus a příští jaro to rozjedu pořádně. Udělal jsem si rám, natáhnul na to tu šedou fólii, sazenice jsem zasadil do nejlepší hlíny, zasypal je psíma granulema a pořádně prolil. A pak mě ještě napadlo, když u paprik tak zabírá Nosovin, že to taky zkusím. Třeba trumfnu i Karla! Tak jsem si to namíchal a každé druhej den jsem je postříkoval. Normálně to dělám po pěti dnech, ale myslel jsem si, že když je spálím žádná škoda, stejně je to jenom pokus.“

„Pane Víte, já vás nechci rušit v zajímavé přednášce, ale kvůli tomu tady přece nejsme.“ Moc pěkně vychovanej policajt – začínalo mu to být divný.

„Právě, že přesně kvůli tomu tady jsme!“

„No dobře, tak pokračujte.“

Vzpurně potáhnul a odklepnul do popelníku. Policajti jsou stejně svině.

„Bylo to super, rajčata se činily jako divý. Nezvykle rychle narostly, ale pak se to zarazilo a já čekal na květy. Vyměnil jsem vyluhovaný granule a pořad jsem je stříkal ob den.

Týden se nic nedělo. A pak jsem tam přišel, oddělám fólii a hledím na to. Jedna rostlinka chyběla. Prostě tam nebyla. Někdy se stane, že vám je něco sežere, ale pod fólií? Podíval jsem se jestli není nikde protržená, ale nic! Já sázím rajčata do čtverce s krokem dvaadvacet centimetrů. Čtyři na čtyři řádky. A uprostřed byla díra. Nešlo mi to na rozum. Tak jsem je zase osprchoval Nosovinem a pečlivě připevnil fólii. A pak, když jsem se otočil, jsem zaslechl ten hroznej zvuk. Víte, takovej ten zlomyslný tichej smích. Otočil jsem se, ale nikdo tam nebyl. A pak už jsem to neslyšel. Bylo to takový tlumený. Hrozně divný!“ Inspektor pozvednul oči.

„Já vím, zní to šíleně. Nešla mi do hlavy ta jedna sazenice, večer jsem tam šel znovu.

A ona byla zpátky! Všech šestnáct rajčat přesně na svém místě. Napadlo mě, že musím

už být asi hodně přetaženej, nebo fakt nevím. Tenkrát jsem nad tím moc nepřemejšlel. Druhej den jsem se tam dostal až po poledni. Sotva jsem vešel na zahradu a přehlédl nádhonky, krve by se ve mně nedořezal. Půlka kedluben v čudu, papriky s potrahanou fólií okousaný na stonek, mrkev vytahaná ze země a rozházená po zahradě. Půl roku práce v hajzlu. Kdybych tehda chytíl toho parchanta – říkal jsem si. Bylo mi do breku. Toho jsem se vždycky bál a tak jsem pořád kontroloval plot, stejně něco muselo přelézt, nebo se podhrabat a okoustat půl úrody. Jenom rajčata vypadaly netknuté. Odtáhnul jsem fólii a znovu šok. Prázdný pařeniště! Vrazil jsem tam celou hlavu a teprve pak jsem je uviděl. Byly namačkaný v koutě! Všech šestnáct. Dovedete si představit jak mě bylo?“

„Pane Víte a to vám mám věřit?“

„Já nekecám proboha! Fakt to tak bylo.“

„Dobře, snad. A co to má společného s vašim napadením té dámy?“

„No už se k tomu dostávám. Tohle se stalo před pěti dny. Vyděsilo mě to. Oddělal jsem celou fólii a sedli si vedle pod strom. Říkal jsem si: fajn tak jestli se fakt hejbete, tak to musím vidět! Seděl jsem tam čtyři hodiny. Nic. Klidně se tlačily v koutku pařeniště. Měl jsem pocit, že už jsem se dočista zbláznil.“

Pak jsem šel dovnitř a zavolał Karlovi. Říkám mu: „Tady Tomáš, hele Karle ta tvoje metoda ... Je to bezpečný?“

A on říká: „Jak bezpečný? Nemůžeš to zkazit, čím víc těch granulí tam dáš tím je to lepší.“

A já zase: „A nejsou ty rajčata potom nějaký divný?“

„Jak divný? Rostlinky nejsou nijak robustní, ale počkej na ty plody!“

Přece mu rovnou neřeknu, že jsem se právě zbláznil: „A vážně se ti nestalo něco hodně divného s těma rajčatama?“

On mi povídá: „Hele co se děje?“

A já nato: „Ale nic, puřt to z hlavy“. A zavěsil jsem.

Zapálil jsem si a snažil se přemýřlet. Vůbec mi to neřlo do hlavy. Otevřel jsem dveře na zahradu a polil mě studenej pot. Zatímco jsem telefonoval zmizela druhá půlka kedluben. Udělal jsem pár kroků s otevřenou hubou a pak si všiml, že na jednom stromu je asi půlka listů ohlodaná a někde i kůra. Vletěl jsem do pařeniště. Byly tam jenom tři. Rozhlídl jsem se a uviděl jsem jednu rostlinku jak se tyčí uprostřed celeru. Další jsem zahlídl jak vykukuje zpoza kompostu. Ostatní jsem neviděl. A pak jsem uslyšel zase ten šílenej smích. Nevím odkud řel, ale byl vyloženě zlej! Tichej strařej smích. Začínal jsem mít strach. Zalezl jsem do baráku a zamknul dveře. Pak jsem překontroloval všechny okna. Pomalu se začínalo stmívat a já seděl za oknem a pozoroval zahradu. Nic se nedělo a za chvíli jsem už viděl jenom stíny. Mžoural jsem přes sklo a nic neviděl. A pak se to ozvalo přímo pod oknem. Málem mě ranilo. Vážně to nebyla žádná prdel! Je vám jasný, že jsem celou noc nespál? Čekal jsem na ranní paprsky jako na smilování boží.

Pak začalo svítat. Z nejhoršího jsem venku, myslel jsem si. A pak na chodbě klaply dveře. V tu chvíli byste mi mezi půlky nestrčil ani cigaretovej papírek. Přece jsem zamykal dveře! A pak jsem uslyšel takový šouravý pohyby po dlažbě. A zase ten tichej smích. Pak to přestalo. Deset patnáct minut bylo ticho. Vytáhnul jsem z kuchyně dlouhej nůž, sebral odvahu a otevřel na chodbu. Dveře do zahrady byly otevřený. Opatrně jsem vyšel ven. Byl tam klid. řel jsem kolem zdi a kryl si záda. Pak jsem to vzal obloukem okolo pařeniště.

Uviděl jsem na cestičce ležet něco černýho. Popošel jsem k tomu. Krtek. Měl celej ten

sametovej kožíšek slepenej zaschlou krví. Rozhlídnul jsem se. Vedle na záhonku ležely dva kosi bez hlavy. Pevně jsem sevřel nůž a vletěl do pařeniště. Zrovna tam byly čtyři. Tři rajčata jsem rozsekal na místě. Čtvrtýmu se podařilo utýct. Naštěstí nejsou moc rychlí. Dohnal jsem ho u studny. Další jsem oddělal na kompostu. Já nevím jestli jsem to přehnal s tím Nosovinem, nebo možná ta kombinace s granulema, fakt nevím. Dva dny a dvě noci mě trvalo než jsem dostal všech šestnáct. Jedno se dokonce schovalo ve sklepe a za dalším jsem musel lézt na jabloň. Skončil jsem předevcírem v poledne. Byl jsem z toho úplně vyřízenej.

A pak jsem se rozhodl, že pojedu za Karlem a pořádně mu rozbiju hubu. Vyrazil jsem na autobus. On bydlí o dvě stanice dál. Když jsem došel na zastávku, seděly tam dvě babky. Takový ty turistky. Kalhoty pod kolena, dlouhý ponožky, chlebníky. Tak jsme tam čekali spolu. Vytáhly si svačiny z těch chlebníků a začaly žvýkat. A pak jedna povídá té druhé:

„Dej si rajče!“ a podává jí sáček.

„Já mám jabko.“ Řekla druhá. A ta první zase:

„Vezmi si rajče!“

„Kdepak, já tady mám jabko.“

„Dej si rajče, vyser se na jabko!“

Pane inspektore, já ... nemohl jsem si pomoci. Prostě to nešlo. Neměla si s tím začínat!“

Detektiv Kovář pomalu položil tužku. Vypnul diktafon. Chytil se za hlavou a zaklonil se na židli. Zavřel oči a promluvil:

„Pane Víte ... ehm ... a můžete mě říct co mám napsat do toho protokolu?“

Mlčel. Policajt ne.

„Vy jste ale vážně případ!“

Zvednul se ze židle.

„Co já s váma mám dělat?“

Inspektor se chystal k odchodu. Ještě u dveří ho ale zarazil:

„Můžete pro mě ještě něco udělat?“

„Ano?“

„Nešla by tam zařídit nějaká bezrajčatová dieta? Chápete...“

„Optám se.“

„Díky, jste vážně moc hodnej policajt.“

Uním s ním i mrskat

Byl duben čtyři odpoledne. Dlouhý kabát mě tlačil na zádech a cítil jsem jak mi z podpaží stéká pot. Seděl jsem zapasovaný v koutě a snažil se vypadat jako odložený svrchník. Z druhé strany chodby se ozvaly kroky. Mladík se nakláněl při chůzi k docela pěkné holce a něco jí říkal. Gumové boty, které měl naboso, klapaly o dlažbu a levá vrzala. Když mě míjeli zaslechl jsem pár slov:

„... a snídáte ovesné vločky?“

„Jo, občas, ale“

Ohlédl jsem se za nimi. Zezadu mě připadala ještě lepší. Nedokážu pochopit chlapi, kteří

se s takovou kočkou baví o vločkách a vržou při každém levém kroku. Pořádně jsem se rozhlédl a pokusil si narovnat kabát na zádech. Pak se otevřely jedny dveře a stála v nich obrovitá žena.

„Pane Víte, můžete dál.“

Vešel jsem dovnitř. Zatímco si sedala na úpící židli, povídá:

„Tady si odložte ten kabát a jděte dovnitř.“

Počkal jsem až se otočí ke stolu a pak se rychle vysvlékl a upaloval přímo do ordinace.

Cítil jsem jak mám košili celou propocenou. Zavřel jsem za sebou dveře.

„Dobrý den.“

„Dobrý, co vás trápí? Tady se posaďte...“

„Pane doktore, víte taková věc....na zádech...“

„Tak do toho.“

Stál jsem čelem k doktorovi, který si za stolem čistil brýle . Rozepnul jsem si košili a stáhnul ji. Objeví se popruhy které jsem měl okolo celé hrudi – vlastní výroba. Dával jsem to dohromady půl dne. Doktor povytáhnul obočí, ale neřekl nic. Pak jsem strhnul leukoplast kterou popruhy držely pohromadě. Na to jsem se otočil. Slyšel jsem jak polkl naprázdno.

„Ale, ale..... lehněte si tady na to lehátko.“

Pak se nade mě sklonil a prohlížel si moje záda.

„A co to má jako být?“

„To byste snad měl vědět vy, doktore.“

„Hmmm. Nevím, ještě jsem nic podobného neviděl...“ Cítil jsem jak mi do toho dloube.

„Ehm vypadá to jako ...ehm ... křídla .. nebo co.“

„Doktore, mám jenom dva semestry techniky a na záda si přes zrcátko vidím blbě, ale tohle JSOU křídla!“

„ Jak dlouho to máte?“

Doktor obcházel lehátko sem a tam a občas mi štouchnul do křídel, která vyrůstala mezi lopatkami a nyní zbavená popruhů tyčila se do výšky třičtvrtě metru.

„Poprvé jsem si toho všimnul asi před týdnem, to byly úplně malinkatý pořád rostou. Za ten tejdén stihli vyrašit do takovéhle velikosti.“

„Zajímavé... opravdová brka ...“ a otáčel s křídly sem a tam a vůbec na mě nebral ohledy. Doktoři s vámi někdy nakládají jak s hovězím předním.

„Aůůů, sakra doktore nelomcujte s tím tak , ony jsou normálně citlivý!“

„Promiňte, ... hmm a máte s tím nějaké problémy?“

„Blbě se s tím leží na zádech.“

„Myslím zdravotní problémy, teplota, průjem, nevolnost?“

„Ne, mimo to že se ze mě stává sokol nic zvláštního.“

„Sokol nemá bílý péra.“

„Ještě si dělejte srandu, doktore!!!“

„Já fakt nevím ... je to hybný? Můžete to ovládat?“

„Jasně.“

A zamával jsem křídly až letky zapleskaly o kůži. Doktor se začal smát. Přestal jsem pohybovat křídly a otočil jsem se na bok abych na něho viděl. Ten se držel za bradu a uchichtával se. Rezník pitomej.

„Zamávejte mi ještě, prosím .“

„Kurva, doktore vy ze mě máte prdel, já s tím ale fakt potřebuju nějak pomoct.“

„Jasně... jasně ... jenže já nevím ... opravdu nevím CO se s tím dá dělat.“

„Snad by to šlo nějak uříznout, nebo tak něco.“

„Roste to ještě?“

„Jasně každéj den několik centáků!“

„Víte co, já bych ještě počkal. Žádný vedlejší účinky to nemá. Víte ta křídla jsou pohyblivá, možná že kdyby se nechaly pořádně dorůst můžou být funkční.“

„To mi chcete říct, že mám zase jít domů a čekat až začnu lítat?“

„Myslím si, že nyní by to bylo lepší, nemůžeme vědět jaké jsou nervové a svalové spoje a amputace by nemusela být tak jednoduchá, určitě bych ještě počkal.“

„Tak vám pěkně děkuju!“

„Za málo.“

Zvednul jsem se a začal si přidělavat popruhy abych připlácnul křídla k zádům. Doktor tam stál a mnul si bradku.

„Dostavte se na kontrolu za týden a samozřejmě pokud by se vyskytly jakékoli komplikace přijďte okamžitě .“

„Neodstává mi to někde?“ a otočil jsem se k doktorovi zády.

„Ne, vypadáte dobře.“ řekl doktor a pomohl mi do košile.

„Moc zajímavé.. moc zajímavé.“ a mnul si bradu ještě když jsem odcházel.

„Nashle, doktore.“

„Nashledanou určitě přijďte.“

„Jasně.“

V předu jsem si držel sestru čelem než jsem se stihnul nasoukat do kabátu.

Dorazil jsem domů, kabát shodil za dveřmi a svalil jsem se na pohovku v obývací. Chvilí jsem zíral do stropu. Bylo tam spousta malejch prasklinek. Potom jsem se zvednul, stáhnul rolety, sundal si košili a uvolnil křídla, rázem polevil pálivé pnutí kůže na zádech.

Zašel jsem do kuchyně a vytáhnul z ledničky pivo. Popocházel jsem po bytě a pocucával z lahve. Pak jsem ji položil na stůl a šel k oknu. Zamával jsem křídly až pera zašustila.

Usilovně jsem se snažil máchat co nejrychleji a rozběhl se napříč pokojem. Pak jsem to otočil zpátky a zabral ještě víc.

„Ten doktor je pěkněj pošuk.“ Procedil jsem a vykašlal se na to.

Napil jsem se piva, šel k telefonu a vytočil číslo. Chvilí to zvonilo.

„Haló?“

„Ahoj Pavlo to jsem já.“ Pavla je kolegyně z práce, občas s ní někam zajdu.

„Jak se máš? Dlouho jsme se neviděli, prej seš nemocnej?“

„No, docela v pohodě, ale něco bych od tebe potřeboval.“ potřebuješ kecat debile, stejně ti s tím nikdo nepomůže.

„O co jde.“

„Jsem debil. Stejně mě s tím nemůžeš pomoct.“

„Tak si trhni.“

„Chtěl jsem jenom zajít na pivo.“

„Ty můžeš chodit na pivo když máš neschopenku?“

„Nejsem nemocnej tak jak si myslíš.“to znělo dramaticky – ne?

„Nebuď zase tak idiotsky dramatickej! Co ti vlastně je?“

„Přijdeš teda ke Karlovi?“

„Dobře v kolik?“

„Já nevím, v osm?“

„Budu tam.“

Zavěšila. Nebylo mě vůbec jasný jak by mi s tím mohla pomoci. Říká se: sdílený neštěstí – poloviční neštěstí. Víím, že to nefunguje a taky víím, že jsem si chtěl dát s Pavlou pivo. V baru jsem si sednul na poslední stoličku v rohu a opřel se zády o zeď. V každým baru je přítmi a v určité poloze ani křídla moc nepřekází při sezení. Člověk si může připadat docela normální. Napadlo mě, že na všechno se dá najít nějaká finta. A hned mi bylo taky jasný, že si něco nalhávám. Měl jsem na sobě ten dlouhej kabát a děsivě se potil. Přemýšlel jsem jak to bude dál, brzy bude léto .

„Nazdar Karle, dej mi pivo.“ Barmana jsem znal. Trochu. Tak jak zákazníci znají barmany. Za chvilku přede mnou stál půllitr. Dobrej barman by bez mrknutí oka nalil i velbloudovi a Karel si asi vůbec ničeho nevěšiml.

„Díky. .. hele Karle co bys dělal kdyby ti narostly křídla?“

„Cože?“

„No představ si, že ti na zádech narostou křídla.“

„Vole, to jsou nápady!“

„Ne vážně, co může dělat chlap s křídla. Vem si takovej anděl, jakou sežene práci, jak má nakupovat aby po něm všichni nečuměli?“

„Do prdele já nevíím, může roznášet leteckou poštu, nebo může jít k filmu tam se uplatní různí exoti, hele nebo by mohl fotit pohlednice se svatýma obrázkama, nebo tak něco.“

„Taky mě toho moc nenapadá.“

Karel se vrátil k pípě. Pavla vešla do baru, měla na sobě dlouhé volné šaty, jako vždycky. Vypadala v nich dobře. Nikdy jsem ji neviděl v kratší sukni, nebo v kalhotech. Určitě má moc pěkný nohy.

„Ahoj.“

„Čekáš dlouho?“

„Aní ne.“

Karel donesl pivo a postavil ho před ni.

„Dobrý den.“

„Ještě mě napadlo, ... dobrý den ... ,že by mohl nosit pivo U modrýho anděla.“ řekl Karel, zachechtal se a zase odešel

„Co to mele?“

„Ale nic, bavíme se o tom co může všechno dělat chlap s křídla.“

„Co to je za blbost?“

„Nic jenom takovej nápad.“

„Proč si nesundáš ten kabát, je tady hrozný vedro.“

„Ne to je dobrý.“

Seděla, pocucávala pivo a vrtěla se na židli. Vrtěla se nějak moc.

„Kde jsou tady záchody?“

„Tam vzadu, chceš doprovodit?“

Naklonila se ke mně blízko... až moc blízko ... a zašeptala: „To zní jako návrh k nějaké prasárně.“

Usmála se a odešla. Když jsem se za ní podíval, věděl jsem, že kroutí zadkem víc než obvykle, že by příslib orgií s kolegyní? Hodně jsem o tom slyšel, něco věděl a nic nezažil. Zavřela za sebou dveře. Za chvilku jsem se zvednul a šel za ní. Bylo mi jasný co si Karel myslí. A bylo mi to jedno, mozek nahradily žlázy. Vešel jsem na dámské záchodky a zavřel za sebou dveře. Stála před zrcadlem, a jenom se na mě dívala. Chytil jsem jí za

ramena a zakousl se do ní. Vůbec se nebránila. Rukama jsem zkoumal prsa a zadek a to co jsem cítil pod látkou bylo tak akorát. Pak jsem ji opřel o dveře a zajel pod tu dlouhou sukni. Stehno bylo měkčounké a teplé a ...něco jsem na něm nahmátl. Připomnělo mi to provazové zábradlí pro hotely které jsem kdysi prodával. Bez úspěchu. Jezdil jsem po tom na horu a dolů, bylo to jemný a dlouhý. Přestal jsem ji líbat a kousek odstoupil.

„Co to tam máš?“

„Chceš to vidět?“

Vysoko si zvedla šaty a odhalila mi nohy. Opravdu byly moc pěkný, ale okolo celé levé nohy měla omotané něco co vypadalo jako lano s trásněmi na konci. Na několika místech to bylo připevněný obinadlem k noze. Ale mělo to jemný chlup a světle hnědou barvu. Pavla si povytáhla šaty ještě výš až byly vidět kalhotky. Ta věc se vinula až na horu a mizela v nich. Připadalo mi to jako lví oháňka.

„Sakra co to je?“

„Ohon přece, pořádnej metrovej ocas!“ řekla a stála tam přede mnou s vyhrnutými šaty a sledovala jak na ni čumím.

„Do prdele ... „ bylo jediný na co jsem se zmohl.

„Ne, do prdele ne, vyrašilo mi to kousek nad konečnickem – jako opravdickej ocas, a umím s ním i mrskat!“

Spustila šaty.

Civěl jsem na ni.

„Tím náš sex končí?“ Tázavě se na mě podívala. Sklopil jsem oči:

„Pojďme se napít.“

Sedli jsme si zpátky k baru. Mlčeli a popíjeli. Nevěda co by se dalo říct. Ona to tušila a dávala mi čas. Chvilí to vydržela.

„Ty jsi mi říkal, že mi chceš něco říct.“

„Cože?“ ... dost často nedávám pozor.

„Když jsi mi volal, říkals že s něčím potřebuješ pomoci.“

„To byla jenom taková kravina, záminka jak tě sem dostat. Zapomeň na to.“

Položil jsem pivo na pult, podrbal se za uchem a zavolal na Karla:

„Dej nám sem dvě velký vodky.“

Ženy na inzerát

Otevřel seznamku. Nahlédl do toho a napadlo ho, že je to celé jedna velká pitomost. Díval se na ty inzeráty Ona hledá jeho a zkoušel si představit konkrétní osoby, lidi co za tím můžou být. Některé fádny, některé hrubé, některé ... za každým řádkem se prý skrývá nějaký příběh.

Měl rád příběhy. Měl rád příběhy s dobrým koncem, se zajímavou zápletkou, s nečekaným rozuzlením a fantazií. Potřeboval spoustu fantazie aby si za těmi inzeráty našel něco víc. Dostal se na další stránku.

„Víš moje žena někdy čte seznamky, baví ji sledovat co o sobě lidi můžou napsat, celý

hodiny u toho sedí a projíždí to, jasně já si taky nejdřív myslel, je to kravina.“ Karel seděl naproti němu přes stůl a upíjel piva.

„Dáš mi cigaretu?“

„Jasně ber si.“ Znal Karla dlouho, hrozně dlouho. Jeho ženu moc neznal, věděl že je to taková menší štíhlá a hezká černovláška, Blanka se jmenovala. Moc často se nepotkávali. Ono vlastně i s Karlem se poslední roky vídal zřídka. Možná to byla škoda, příjemně se s ním povídalo.

„Tak teďka taky sedávám a projíždím seznamky. Vzrušuje mě přemýšlet nad těma hol-kama. Kdo to sakra může být, že si dá takovej inzerát?“

„Případne mi to jako pěkná blbost.“ Tomáš se pousmál a pořádně si lokl.

Na další stránce, našel nějaké zvrhlosti a inzeráty prostitutek. Chvilku na ně koukal. Většinou všechny stejné. Co nabízí za praktiky, kolik za to chce a nějaké slůvko aby vypadala trochu lidsky. Zvláštní. Ale proč ne. Až bude chtít jít za nějakou, tak si prostě vybere co ho zaujme a je to. Že by to s těmi inzeráty bylo tak jednoduché? Že by i tohle bylo to kouzlo? Na další stránce našel i něco co vypadalo jako nabídka k dlouhodobému vztahu. Je možné aby se někdo takhle seznámil?

„Nezkoušel jsi to někdy?“ Karel se k němu naklonil přes stůl a spiklenecky mu koukal do očí. Měl vždycky takový zvláštní bodavý pohled. Tomáš to věděl. Věděl, že Karel spí s jeho ženou.

„Ne. Nezkoušel.“

„Já párkrát na nějaký inzerát zašel. Prostě mě zajímalo kdo za tím stojí, co to je za ženskou, která si dá inzerát na seznámení.“ Táhl se to už roky. Věděl o tom a mlčel. A teď seděl s člověkem, který mu každou středu nebo čtvrtek píchal jeho ženu. Seděl s ním, povídal si o inzerátech, pil pivo a jistým způsobem ho měl rád. Byl to jeho kama-rád, dalo by se říct.

„A co? Jak to dopadlo?“ Věděl to dlouho, nikdy o tom nikomu neřekl. Miloval svou ženu a bylo mu s ní dobře. Nechtěl to změnit. Nechtěl zbořit to všechno pěkné, co mezi nimi pořád ještě bylo. A tak nechodil nečekaně domů. Ona byla naštěstí dost chytrá na to, aby byli diskrétní, a tak s tím nikdy nemusel být konfrontován. Věděl, že kdyby se to prov-alilo, tak by musel něco udělat a už nikdy by to nebylo stejný. Nebylo mu z toho dobře. Vůbec ne, trápil se tím. Ale taky věděl, že zatím je to jenom jeho bolest, kterou snad zvládne. Ne, jsou tam děti, je tam spousta krásných věcí, které on nebude ničit, kvůli nějaké své uštknuté ješitnosti.

„Ale jo, někdy to byla vážně sranda. Představ si že přijdeš na schůzku a tam sedí nějaká holka. Sedneš si za ní, dáte si něco k pití a začnete se bavit a ty zjistíš že je úplně blbá! A tak tam sedíš a posloucháš ty kecý a přemýšlíš jak se od tam vytrazit. A pak už to nevydržíš a řekneš jí, ale vždyť ty jsi úplně blbá!“

„Tos jí fakt řekl jo?“

„No jo řekl. Jenže v tom se něco zlomilo a jakoby se přestala předvádět nebo co a na-konec se ukázalo, že je to celkem fajn ženská a propařili jsme spolu celou noc.“

Pokračoval s inzeráty a připadalo mu, že tohle může bavit snad jenom někoho, kdo hledá povyražení. Jak by to člověka mohlo zajímat samo o sobě? A pak uviděl další inzerát:

Velmi pohledná subinka hledá dominantního pána, který si s ní pohraje podle své chuti. Jen je třeba mě vychovat, nejsem žádný poslušný tvoreček. Chci být tvoje poslušná čubička, která se těší, že ji pán nakonec pořádně opíchá. Čas nehraje roli, chci abychom si naše společné setkávání báječně perverzně užili. Je mi 27 let, stíhlé postavy, chtívá a perverzní.

Přečetl si ho ještě jednou. To je zajímavé. Četl to znova. Chtěl by něco takového zažít. Měl takové představy a tohle byla zrovna věc která ho vzrušovala. Mockerát si představoval jak násilně zneužívá nějakou ženu, jak si ji podrobuje, jak jí vnucuje svoji vůli a dělá všechno o čem jenom snil.

„Vážně zkus to někdy.“ Karel dokouřil cigaretu a típnul ji do popelníku.
„Nevím, případně mi to ujetý.“ Občas zapomínal na to, že to ví. Teď se to ale vyvalilo znovu ven. Je to hrozný svět. On tady sedí a povídá si s člověkem který mu chodí za ženou. Opravdu si musíme takhle lhát a přetvařovat se abychom byli šťastní? Jaké to štěstí má potom ještě cenu? Ale proč nad tím bádát, prostě ten svět je takový a on věděl, že to nezmění. Díval se přes stůl na Karla, který mu vyprávěl o ženách na inzerát a snažil se na něho usmívat.

Odepsal jí. Odepsala mu zpátky. Líbilo se mu jak píše, mělo to styl a byl tam patrný jistý intelekt. Začalo ho to neskutečně přitahovat. Ale jo, zkusí co za tím je. Domluvili si schůzku. Měli se potkat v restauraci u rohového stolu s novinami na stole. Přišel tam o čtvrt hodiny dřív. Nejdřív seděl čelem ke vchodu a pozoroval všechny co vcházeli. A pak si řekl, že se chce raději nechat překvapit. Sednul si zády ke dveřím, takže teď ho přichozí nemohl moc vidět přes vysoké opěradlo židle. Noviny ležely rozložené na stole a on čekal. Přišla přesně. Nejdřív za sebou slyšel klapat podpatky a úplně mu zvlhly ruce potem. Zastavila se u něho. Když se podíval na horu tak uviděl Blanku. Karlovu manželku.

„Ahoj.“

„Ahoj Tome.“

„Víš já tady čekám.... No mám tady....“

„Čekáš na mě.“

„Ty jsi ta z toho...?“

„Ano já jsem ta submisivní čubička z toho inzerátu, můžu si sednout?“

„Jo jasně, co si dáš?“

Objednali si pití a chvíli mlčeli.

„No to je ale vážně síla, ti řeknu....“

„Je to řekněme trochu bizarní, že?“

„Nevím, sedět tady s manželkou kamaráda kvůli takovéhle věci. Nepřipadá ti to divný?“

„Celej svět je divnej, tak proč ne tohle? Jste dobří kamarádi s Karlem?“

„Jo, myslím, že jo, hlavně dřív, teď už se tolik nevidáme..“

„Tvoje žena ho vídá častěji,co?“

„Co tím myslíš?“

„Jsme na tom stejně. Já to taky vím. Víam a mlčím. Občas si ověřím, jestli je to ještě pravda a dál mlčím. Je to strašně smutný, ale jinak to nejde...“

Díval se po lidech okolo, po stolech, židlích obrazech. Díval se a neviděl. Jen tak bloudil

očima aby nemusel nic říkat. Pak se zvednul a vzal do ruky kabát z vedlejší židle. Chvilí tam stál a díval se na Blanku. Byla hezká, moc hezká. Dívala se na něho a pak řekla:

„Vzrušují tě ty věci o kterých jsme si psali?“

Opět položil kabát na židli a sednul si zpátky ke stolu.

www.trendtank.cz